



Gorki:
"We consumeren onze
aarde naar de kloten"
p. 16

Verder in dit nummer:

• VVS kalft af: ook W&K stapt op p.4

• Nieuwsgierige krullenbol is nieuwe LOKO-voorzitter p. 5

Wat met hogescholen na 2013?

Nieuw bestuursmodel K.U.Leuven

De K.U.Leuven heeft een werkdokument klaar waar het een mogelijk bestuursmodel beschrijft voor na de voltooiing van de academisering. De Leuvense associatie blijft bestaan en de professionele hogescholen krijgen hun eigen netwerk.

Maarten Goethals

Wat na de academisering? In welke structuur zullen de Leuvense universiteit, de Associatie K.U.Leuven en de verschillende hogescholen worden ingebed? Wat zijn de onderlinge verhoudingen en wie heeft welke functie of bevoegdheid? Stilaan krijgen de antwoorden op die moeilijke vragen vaste vorm. Uit een uitgelekt document blijkt dat de K.U.Leuven al vergevorderd is in het uitdenken van een nieuwe bestuursvorm, genaamd het Leuvense Universitair Systeem (L.U.S.).

BINAIR

De vraag naar een structuurverandering valt niet zomaar uit de lucht. In 2013 eindigt namelijk de academisering, die hogeschoolopleidingen van het lange type (bachelor en master) integreert in het universitaire onderzoek. Dat betekent dat een drieledig hoger onderwijsstelsel zich omvormt tot een tweeledig stelsel, met professioneel gerichte opleidingen en academische opleidingen. Hiermee spelen de Vlaamse instellingen in op de Europese vraag naar een binair onderwijsstelsel. Hoewel het onderwijsaanbod stilletjes aan verandert, blijven de onderwijsverstrekkers en hun structuren achter. Institutioneel moet er nog veel veranderen. Met het L.U.S schetst de K.U.Leuven voor het eerste een model dat inspeelt op de noden van een binair systeem.

De nota zelf geeft summier toelichting bij het nieuwe bestuursmodel dat de universiteit wil hanteren eenmaal de academisering in 2013 ten einde is. Belangrijkste vaststellingen:

de professionele opleidingen van de Associatie K.U.Leuven verenigen zich in één koepel en de Associatie blijft als bestuursniveau bestaan. Samen met de K.U.Leuven — die is uitgebreid met de geïntegreerde geacademiseerde opleidingen van de hogescholen — vormen zij het L.U.S. Het L.U.S zou een 'gezaamenlijk' en 'functioneel' netwerk vormen, bestaande uit drie delen. Elke entiteit heeft een specifieke opdracht.

P.L.U.S

Er is de universiteit K.U.Leuven die — zoals ze nu ook al doet — instaat voor de academische opdracht. Na 2013 bevat de universiteit ook de geïntegreerde geacademiseerde opleidingen van de hogescholen. De professionele opleidingen krijgen hun eigen netwerk. Dat zal P.L.U.S heten, met de P van professioneel. Die koepel staat in voor de uitvoering van de professionele onderwijsopdracht. P.L.U.S regelt ook studentenaangelegenheden en doet aan dienstverlening.

De laatste entiteit is de Associatie K.U.Leuven. In tegenstelling tot wat velen dachten, verdwijnt de associatie als bestuursniveau niet. Het heeft een soort brugfunctie te vervullen tussen de twee andere entiteiten. Daarnaast is het bemiddelaar bij conflicten tussen de academische en professionele bestuursstructuur.

Elk orgaan heeft een eigen Raad van Bestuur die instaat voor het beleid. De instellingen die het L.U.S uitmaken, worden bestuurlijk overkoepeld door één inrichtende overheid. Voor de K.U.Leuven is het belangrijk dat de bevoegdheden en de verantwoordelijkheden terecht komen waar ze horen. Voorts blijft het idee bestaan van regionale polen als plaats voor overleg tussen — meestal — professionele opleidingen. Mogelijk kan regionale poolvorming uitmonden in een fusie tot één hogeschool.

Naar de inhoud te bepalen, lijkt de nota over het Leuvense Universitair Systeem het orgelpunt te worden in een lange evolutie

VTK zet keelgat open



De drie lolploegen van VTK houden van bier. Op de graspleinen voor Alma 3 hielden Bierfest, Pinokkio en Verzet een opbod: wie verkoopt het goedkoopste pintje? Gecombineerd met Pinksterse zonnestrallen leverde dit een aardig publiek op.

(foto Christine Laureys)

p. 8

van nota 's, papers en plannen. Zo werd vorig jaar het idee van een Kennis- en competentienetwerk K.U.Leuven geopperd. Een koepelstructuur die naast de Leuvense universiteit ook alle hogescholen van de Associatie K.U.Leuven zou bevatten. Bedoeling van dat netwerk is om de onderwijs- en onderzoekopdrachten van de verschillende instellingen op elkaar af te stemmen. Dat dit een organisatorische uitdaging is, is een onderstatement van jewelste. Maar een eerste concrete voorstel werd ongemeen scherp afgeschoten door volledige universitaire gemeenschap.

WERKPRINCIPES

Het bleef een lange tijd stil rond de plannen. Toen plots Vervenne in de vorige zomervakantie met een 'strategisch plan' afkwam die opnieuw de 'cruciale vraag' stelde betreffende de strategie van de K.U.Leuven met betrekking tot de Associatie. Maar meer dan enkele algemene uitgangspunten werden er niet geformuleerd. In december van dit jaar werden deze vertaald in vijftien werkprincipes. Eén van de werkpunten luidde dat de integratie van de geacademiseerde opleidingen binnen de universiteit een 'organisatorische

aanpassing van de hogescholen en van de universiteit' vergt. De huidige voorstellen die het resultaat zouden zijn van 'constructieve, informele gesprekken' stellen een overzichtelijk en aannemelijk bestuursmodel voor.

SOETE

Dat die aanpassingen nodig zijn, bewijst ook het rapport Soete, dat Vlaanderen aanmaakt tot rationalisering. Hierin staat ook meermaals te lezen dat institutioneel het onderwijsaanbod nog niet binair is gestructureerd. Het stelt daarnaast de vraag naar de ontwikkeling van het hoger onderwijs na de academisering van hogeschoolopleidingen.

De nota is het eerste, althans gekende document van een Vlaamse hoger onderwijsinstelling dat de periode na 2013 behandelt. En dat is grotendeels ook het belang van het werkdokument dat nog goedgeurd moet worden op de hoogste bestuursniveaus. Het toont — eindelijk — duidelijk aan welke richting de K.U.Leuven concreet uit wilt met de Associatie en de hogescholen die er onder vallen.

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert:
3 duo-tickets
Eindfeest Depot

zie p. 12



Sta(k)kers

Het is weer zo ver, de spoorwegvakbonden dreigen met stakingen. Net nu het financieel wat beter gaat met de groep komt er een sociaal probleem op tafel. We weten het nu wel: daling van de koopkracht, dure levensmiddelen, etc. En ook zij hebben er last van, maar het zij zo: met staken help je de zaak er niet meer op vooruit.

DUPE

Toegegeven, je voert de druk op de directie op. Een bedrijf dat niet werkt brengt geen geld op. En daar draait het toch allemaal om: geld. Het grote probleem van een vervoersbedrijf dat staakt, is dat het cliënteel de voornaamste dupe is van de actie. De abonnementen zijn betaald en de campuskaarten lopen verder. Het materiaal verslijt niet en er wordt geen elektriciteit verbruikt. De klanten zijn wel verhinderd en, wat nog belangrijker is, het vertrouwen in de treinreis neemt af. En wat heb je net nodig als openbare vervoersmaatschappij? Een loyaal publiek.

Met staken schrik je mensen echter af. Mogelijke klanten haken af, oude klanten worden verplicht de overstap te maken naar de auto. Voor een enkele keer misschien, of een tweede keer als je zeker op een of andere afspraak moet zijn of een derde keer. Gemakkelijkheid went snel.

Is er geen andere (lees: betere) manier? Hou je de klanten tevreden door ze op hun bestemming te brengen, voer de druk op door dit gratis te doen. Een bedrijf dat werkt, verbruikt en niets opbrengt, dat is andere koek. Het volk zal je aanmoedigen, de leiding zal de druk voelen. Bijt niet in de hand die je voedt. Dat is niet de bedrijfsleiding in dit geval. De reizigers betalen de lonen.

Maar ach, ze zullen het niet direct laten. Maar is dit nog staken? Geen piketten, geen barricades, geen enthousiasme. Staken is verworpen tot thuisblijven, een extra dagje vrij. Toch staat er altijd wel ergens een klein groepje vakbondsleiders. Dié staken, niet het volk. Natuurlijk staken ze voor het behoud van de levensstandaard van de werknemer, maar het water staat nog niet aan de lippen, me dunkt. Anders zou het volk wél "actief" staken.

MACHT

Versta me niet verkeerd. Ik heb het grootste lof voor de vakbonden. Vroeger hebben ze rechtvaardig gestreden voor de veiligheid, respectabele lonen, eerlijke winstverdeling, gezonde werkomgevingen en ga zo maar door. Nu strijden ze voor een dagelijkse kilo vlees en een vliegvakantie naar die twintig kilometer verder. Staken was een laatste redmiddel, nu het enige. Anders waren er wel stations bezet, treinen blemmerd en honderden mensen op barricades. Als het wel zo erg was hadden ze de reizigers ook op hun hand. Maar het is zo erg niet.

De bitterheid komt niet uit rechtse hoek, maar uit linkse bezorgdheid. De sympathie houdt op bij bedrijven die enkele mensen moeten betalen voor de vakbond, maar die niet moeten werken voor het bedrijf zelf. De sympathie houdt op bij groots opgezette optochten in Brussel die op vrijdag om drie uur al eindigen omdat de stakers hun weekend vroeg willen inzetten. De sympathie houdt op bij dronken betogers die denken de studies van studenten te betalen en zelf niet weten waarom ze staken. De sympathie houdt op als het machtsmisbruik toeneemt.

Pieterjan Bonne

De redactie is niet verantwoordelijk voor de mening van deze jongheer, maar publiceerde dit toch vanwege zijn drankstaking.

In ons land kennen we iedere dag zeven gevallen van zelfdoding. Dat is het op één na hoogste cijfer van Europa. Andere cijfers van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid wijzen op het feit dat er bij scholieren en studenten meer zelfdodingen gebeuren tijdens 'stressmomenten', te weten: examens.

Onze samenleving dwingt tot prestaties. En liefst zo goed mogelijke. Ondertussen komen blok en examens almaar dichterbij: het schip gaat vertrekken maar niet iedereen kan aan boord. Veel studenten zien geen mogelijkheden meer om stoom af te laten. Naast de extreme gevallen van zelfdoding zijn andere gevolgen hiervan niet altijd even zichtbaar, maar daarom niet minder verontrustend, en een welvaartsstaat onwaardig.

Hoewel niemand de vooruitgang sinds de gebeurtenissen van '68 zal ontkennen, dient ook de keerzijde belicht te worden. Het vooruitgangsgeloof van mei '68 produceerde de drang om te evolueren naar een maatschappij waar alles kon, waar alles mocht.

Grenzen werden gezocht en verlegd. "Iedereen gelijk, iedereen moet mee!" riep men in '68. Sindsdien heeft de democratisering van ons hoger onderwijs méér mensen méér kansen geboden. Dat is een positieve zaak, maar een moeizaam verworven recht is voor sommigen omgeslagen in een moeilijk te dragen last. Door de financiële drempelverlaging wordt de instroom groter en we zien te vaak te veel studenten die moeten spartelen om het hoofd boven water te houden.

Die financiële drempelverlaging is immers gepaard gegaan met een aantal aanpassingen in de onderwijsstructuur. De invoer van het Individueel Aangepast Jaar — een systeem waarin momenteel één derde van de studenten aan de K.U.Leuven zich bevindt — en de verlaging van het vereiste resultaat voor een vrijstelling van twaalf naar tien heeft meer mogelijkheden geboden, maar anderzijds een aantal illusies opgewekt. Wie in september een blad met veel enkele cijfers voorgeschiedteld krijgt, kan terugvallen op

een waaier van mogelijkheden (het IAJ, de 'cumul', het creditcontract), alvorens of in plaats van zichzelf de moeilijke vraag te stellen hoé het zover gekomen is. En het volgende jaar wordt er niet makkelijker op — zeker niet in een maatschappij waarin falen wordt uitvergroot tot een blaam op je reputatie. Op die manier schiet de democratisering zichzelf in de voet.

Natuurlijk zijn goede resultaten belangrijk. Maar we mogen geen samenleving creëren waarin ze levens maken of kraken. Een mens heeft veel capaciteiten en mogelijkheden en moet de ruimte krijgen en durven nemen om die te verkennen, zij het met vallen en opstaan. Met het oog op de nakende zware periode voor de student is dit geen loze bedenking. Het wordt warm in juni: laat uw buurman zich niet dood blokken — letterlijk en figuurlijk.

Sam Vandormael

DISCUSSIE RELIGIE, ZINGEVING EN LEVENSBESCHOUWING

"Wat de toekomst brengt, is schier onzeker"

Nu dinsdag velt de Academische Raad (AR) haar oordeel over de toekomst van het opleidingsonderdeel (OPO) Religie, Zingeving en Levensbeschouwing (RZL). Studentenkring Godgeleerdheid Katechetika en de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) zien voor hetzelfde probleem een verschillende oplossing.

Ken Lambeets

Katechetika agendeerde de RZL-kwestie op LOKO's Algemene Vergadering (AV) van 25 april. Volgens de studentenkring Godgeleerdheid wordt RZL's opleidings specifieke focus steeds meer verlegd naar de specialisatie van de betrokken docent. In concreto, sommige docenten RZL zouden hun cursussen die ze doceren aan de faculteit Godgeleerdheid grotendeels overnemen en op dezelfde manier doceren aan andere faculteiten. "Er moet teruggegaan worden naar een opleidings specifieke RZL voor alle richtingen en we willen duidelijkheid over de plaats van het OPO RZL binnen het opleidingsaanbod." klonk het.

Momenteel bestaat er één centrale Permanente Onderwijscommissie (POC, vergadering bevoegd voor een specifieke opleiding, red.) voor RZL. "Die moet dringend herbekeken worden. De communicatie laat te wensen over. Pas na vijf jaren ontdekten we dat we er als studenten Godgeleerdheid twee zetels hebben. Bovendien komt de POC maar tweemaal per jaar samen: veel te weinig om naar behoren te functioneren," zegt Thijs Smeyers,

preses van Katechetika. "Wij pleiten voor eenduidigheid. Eens de centrale POC weer naar behoren werkt, kan ze beslissen of het vak enkel in de bacheloropleidingen wordt gedoceerd of enkel in alle masters."

"Katechetika had haar beslissing moeten aftoetsen bij iemand van LOKO"

REPRIMANDE

De AV besliste echter om RZL op de huidige verschillende niveaus te blijven doceren. Daarenboven meent de vergadering dat het een logisch gevolg is van de meer opleidings specifieke benadering van het OPO, dat het vak RZL wordt opgenomen in de POC van de opleiding waar het gedoceerd wordt. Dit zou betekenen dat niet langer het faculteitsbestuur van de faculteit Godgeleerdheid de juridische verantwoordelijkheid heeft over dit vak, maar dat deze bij de verschillende faculteitsbesturen van de universiteit komt te liggen.

Volgens Katechetika zijn er daarentegen redenen genoeg om de centrale POC te behouden. "En dat is geen paradox," meent

Thijs, "Een uitbesteding van RZL kan op langere termijn een uitholling van het vak impliceren. Het vertrekpunt is dan niet langer het christelijk perspectief. We mogen de levensbeschouwelijke functie van RZL niet te zeer uit het oog verliezen. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat de rol van RZL op facultaire POC's geminimaliseerd zal worden en dat er geen ruimte meer zal zijn om problemen met dit vak aan te kaarten en op te lossen. Een POC RZL is trouwens een ideaal platform waar de verschillende betrokken docenten kunnen overleggen over hun vakinhoud. Dit is zelfs één van de redenen waarom de POC in eerste instantie werd opgericht."

Katechetika stuurde haar nota naar de AR alvorens LOKO hiervan op de hoogte te brengen. Daarom kreeg de studentenkring Godgeleerdheid een lichte reprimande op de laatste AV. "Hun daad ondermijnt de slagkracht van onze organisatie. Ze hadden hun beslissing op zijn minst kunnen aftoetsen bij iemand van ons," stelt Klaas Keirse, voorzitter van LOKO. Thijs excuseerde zich namens Katechetika maar benadrukte dat "de consensus waar de AV zo vaak mogelijk naar streeft in deze zaak niet opgaat."

Dinsdag komt de hele kwestie op de AR. Daar zetelen naast de gehele universitaire overheid ook vier studentenvertegenwoordigers. "De leden van de Academische Raad zullen wellicht raar opkijken wanneer onze vertegenwoordigers een ander standpunt verdedigen dan het document dat Katechetika hen toestuurde," besluit Klaas. "Wat de toekomst brengt, is vooralsnog schier onzeker."

RETRO VETO

Wekelijks zal de loep jou laten kennismaken met een oude Veto en haar inhoud. Nummer 30 van jaargang 26 bijvoorbeeld, verschenen op 8 mei 2000.

In een laatste editie worden er al eens mensen in de bloemetjes gezet. Dat is in 2000 niet anders. Filip "Keukie" De Keukeleere is "de man die niet alleen wekelijks uw lijfblad op de computer zet, maar al elf jaar lang verschillende generaties studenten tot nadenken beweegt over zijn kruiswoordraadsels. Een *pièce unique* in de stal van Veto."

Kruiswoordraadsels die hij overigens eerst volledig manueel maakte, tot hij er dan maar zelf een programma voor schreef. "Dat was makkelijker". Ook het publiceren was geen sinecure. Keukie: "In het begin gaf ik die schriftelijk af. Stef Wouters heeft mij toen gevraagd om die op zondagavond te komen intikken op de Unix-machines. Dat waren Veto's eerste computers: terminals met groene schermpjes."

Tot slot geeft hij nog een beschrijving van een gemiddelde Veto-medewerker, gezien hij er heel wat heeft zien passeren: "Ze zijn allemaal gedreven, wat alternatief

meestal, hoewel dat de laatste jaren wat minder is."

(ed)

Wie denkt dat dergelijk langetermijn engagement tot het retroveto-verleden behoort, heeft het verkeerd voor. Hans Vanden Abeele, in diezelfde Vetogeroemd om zijn pionierswerk omtrent Desktop Publishing (dtp) in 1994, is anno 2008 — oftewel veertien jaar later — nog steeds bereid de mogelijkheden die lay-out ons te bieden heeft te onderzoeken en te verfijnen.

BOLOGNA 2020: WERK AAN DE WINKEL

Wat doen we straks?

De deadline van het Bolognaproces, dat het Europese hoger onderwijs de voorbije tien jaar een grondige opknapbeurt heeft gegeven, nadert met rasse schreden: 2010. Een eindpunt is dat echter niet en dus buigt men zich stilaan over het decennium dat volgt.

Simon Horsten

In 1999 maakten 29 Europese landen in de Bolognaverklaring de noodzaak duidelijk van ingrijpende en grensoverschrijdende hervormingen in hun hoger onderwijs. Ze stipten daarbij aan dat "hoger onderwijs en onderzoekssystemen zich voortdurend aanpassen aan veranderende noden, maatschappelijke vraagstukken en vooruitgang van wetenschappelijke kennis." Dat de wereld verandert, is ook tien jaar later een van de redenen dat de debatten over onderwijshervormingen nog lang niet over zijn. Nieuwe kwesties vragen om nieuwe oplossingen. Een tweede reden van het uitgestelde einde van het Bolognaproces is eenvoudigweg dat de actielijnen die werden geformuleerd niet zullen worden gehaald in 2010. De Europese hoger-onderwijsruimte zal er zijn, maar in welke mate zal ze gefinaliseerd zijn? De vragen die de komende jaren — en zeker de Bolognatop van volgend jaar in Leuven-Louvain-la-Neuve — zullen beheersen zijn dan ook: wat is er tot op heden gerealiseerd van het bestaande programma en in hoeverre? Wat zijn de nieuwe uitdagingen waarvan tien jaar geleden nog geen sprake was? En misschien wel de belangrijkste: hoe moet het structureel gezien verder met Bologna?

VERWEZENLIJINGEN

De Bologna-verklaring en de vier daaropvolgende verklaringen die werden opgesteld tijdens de tweejaarlijkse ministeriële conferenties leggen *de jure* niets op aan de deelnemende landen. Het is dus best uniek dat zo veel landen toch zulke hervormingen hebben doorgevoerd. Het gevaar van zo'n vaag geleid proces is dan ook dat men een 'Bologna à la carte' doorvoert: slechts de ele-

menten die het lokaal beleid zinnen, worden in praktijk gezet. Onder meer daardoor — en ook wel door de immense hoop werk die aanvankelijk onderschat werd — zijn enkele Bologna-actielijnen (concrete doelstellingen) tot op vandaag niet of amper uitgevoerd. Bovendien verschillen de verwezenlijkingen per land vaak enorm.

Vlaanderen, bijvoorbeeld, loopt vóór als het op de erkenning van elders verworven competenties aankomt, maar hinkt achterop

ruimte. Voor de Europese studentenkoepel ESU moet dit het belangrijkste thema zijn de komende jaren. Cruciaal voor die sociale dimensie zijn onder meer een doorgedreven democratisering van het onderwijs (een grotere en meer evenredige participatie van alle bevolkingsgroepen), een beter uitgebouwd beurzensysteem dat ook de studentenmobiliteit binnen Europa toegankelijker maakt en in het algemeen meer overheidsmiddelen voor hoger onderwijs.

wordt opengetrokken.

Ook interessant — en minstens even belangrijk — is hoe het Europese hoger onderwijs in de toekomst zal omgaan met wereldkwesties als *braindrain* en migratie, vooral in het licht van de voorspelde demografische evolutie in Europa.

Tot slot kan ook de sociale dimensie worden uitgebreid: wat te doen met achtergestelde groepen die zelden of nooit deelnemen aan het hoger onderwijs? Voor zowel de studenten als de Europese Commissie, beide vaste partners in het Bolognaproces, is dit alvast een heet hangijzer — al benaderen ze de problematiek vanuit een totaal verschillend standpunt. Toch is de sociale dimensie nog weinig concreet: geen enkele officiële actielijn gaat erop terug en ook het gebrek aan internationale gegevens is nog een obstakel.

DEADLINE

Maar de allerbelangrijkste vraag over de toekomst van Bologna is Bologna zelf: blijft men op dezelfde manier werken, een los intergouvernementeel proces gebaseerd op vrijwillige deelneming, actieve betrokkenheid van de betrokken stakeholders (instellingen, studenten, sociale partners,...) en open coördinatie? Deze structuur is flou en rekt op de goodwill van de deelnemende landen. Zijn de huidige structuren gemaakt voor fundamentele samenwerking op lange termijn of zal men een duidelijkere structuur op poten zetten? Tot binnen twee jaar werkt de strikte deadline van 2010 nog als een drukkingsmiddel om hervormingen door te voeren, maar daarna is een vlotte voortgang van het Bolognaproces minder vanzelfsprekend. Overigens zal men het op het Gentse seminarie expliciet *niet* hebben over die structurele vraag, aangezien de materie politiek behoorlijk gevoelig ligt.

Zeker is alvast dat de voorlaatste voorziene ministeriële conferentie in Leuven-Louvain-la-Neuve (in mei 2010 vindt in Wenen-Boedapest nog een slotconferentie plaats) een beginpunt zal worden voor een heel nieuw Bologna.

www.bologna2009benelux.org



wat de implementatie van een kwalificatieraamwerk betreft die compatibel is met het Europese Kwalificatieraamwerk (EQF). Die raamwerken moeten ervoor zorgen dat diploma's en onderwijsinstellingen uit verschillende Bolognalanden op termijn makkelijk met elkaar te vergelijken zijn op basis van een systematische en coherente beschrijving van alle kwalificaties in het hoger onderwijs.

Daarnaast dienen de doctoraatsopleidingen, de zogenaamde derde cyclus, nog te worden aangepast aan het nieuwe onderwijssysteem en moet Vlaanderen dringend werk maken van een hervorming van zijn erkenningsprocedures van buitenlandse diploma's in de lijn van de principes van de Lissabonerkenningconventie. Er is in het Bolognaproces ook nog maar weinig gedaan aan de sociale dimensie van de Europese hoger-onderwijs-

UITDAGINGEN

Hoe de nieuwe uitdagingen er uitzien, is nog niet geheel duidelijk, al wordt er volgende week op een Europees seminarie in Gent wel over gediscussieerd. Een van de topics die het lijken te halen is de zogenaamde 'paradigmawissel': van input- naar outputgecentreerd onderwijs. Opvallend hieraan is dat er voor het eerst over de *inhoud* van het onderwijs zou worden gedebatteerd. Tot nu toe beperkten de hervormingen zich tot de onderwijsstructuren. De hamvraag is dus of Bologna ook een inhoudelijk proces zal worden. In Bolognakringen zijn nauwelijks bezwaren te horen, maar dat zal ongetwijfeld anders zijn wanneer de discussie naar een breder publiek

VISITATIECOMMISSIE: INLEIDING TOT DE RECHTSWETENSCHAP

"Ice tea, is dat limonade of thee?"

Een vak met "inleiding tot" in zijn naam belooft meestal weinig goeds. Groot was onze verbazing dan ook toen Inleiding tot de rechtswetenschap niet alleen draaglijk, maar best onderhoudend bleek.

Els Dehaen

Voor en tijdens de les wordt overal rondom ons naarstig de *Polstok* Proffenpoll ingevuld. Dit is ook professor Tilleman niet ontgaan. Op de desktop van zijn computer prijkt een foto van zijn twee dochtertjes. "Ik wil genomineerd worden voor beste papa-prof", grapt hij.

Ondanks het schitterende weer zit de Max Weber aula, afgezien van zes rijen vooraan, boordevol. En die lege rijen vooraan, aldus een *insider*, komen omdat deze prof wel eens vragen durft stellen aan studenten op de eerste rij. Dat is zo, merken wij. Alleen niet louter aan de eerste rij. Op een gegeven moment gaat hij zelfs naast een student zitten en keuvelt zo gezellig verder.

BYE-BYE

Minder vergevingsgezind is hij echter wanneer twee jongens de les vroegtijdig staken om nog wat zon mee te pikken: "Ik geef

even tijd aan de twee heren om het lokaal te verlaten. Ze hebben het wellicht te warm om nog op te kunnen letten. *Bye-bye!*"

Deze jongens zijn trouwens lang niet de enigen uit de massa die persoonlijk worden aangesproken. Zo is ook Bastiaan uit Brugge de prof niet onbekend. Wanneer hij echter naar Marijn vraagt, blijkt die niet aanwezig. "Wat jammer, en hij is nog wel bijna jarig", verzucht prof Tilleman. Studenten die hij niet bij naam kent, spreekt hij aan op basis van hun T-shirts. "Mr Blocparty" en "the lady in black", het zijn slechts enkele van zijn bijnamen. Wanneer iemand het antwoord schuldig moet blijven, draagt die ongelukkigerwijs een T-shirt met het opschrift "Guess". "Awel, guess, what's the answer?" probeert de prof nog.

Tussen alle grappen door wordt er ook nog wat les gegeven. Wat eerst een geïmproviseerd artikel uit het wetboek lijkt, wordt snel van concrete aard: "Ice tea, is dat limonade of thee? Fiscaal is dat belangrijk!" Aan de hand van dergelijke casussen wil hij het gelijkheidsbeginsel uitleggen. Hevig gesticulerend, met een opvallend stijgende intonatie en een steeds luider wordende stem gaat hij helemaal op in zijn voorbeelden. Vaak kijkt hij vragend de zaal in en nog vaker wijst hij, maar vaak zo onduidelijk dat velen zich ongemakkelijk

aangesproken voelen. Wanneer hij zijn punt duidelijk heeft gemaakt gaan zijn wenkbrauwen vervaarlijk op en neer.

WEBMAIL

Wanneer het dan tijd is voor een pauze, stroomt het lokaal leeg. Sommige studenten blijven zitten, maar dit lijkt professor Tilleman niet te storen. Zonder de noodzaak te voelen zijn projectiescherm uit te schakelen, leest én beantwoordt hij zonder gêne zijn mails op groot scherm. En dit is de wekelijkse gang van zaken, vertelt een student ons.

Na de pauze is de aula beduidend leger, maar dit doet niets af aan prof Tillemans' enthousiasme. Vurig gaat hij verder met zijn pleidooi om gelijkheid: "Incest vinden wij niet leuk, maar we moeten dat staven, en zie, er zijn veel zieke en lelijke mensen bij de adel". Echte gelijkheid bestaat niet, beweert hij, "want enkel het schaap Molly (*sic.*) heeft een kloon".

Génant wordt het pas wanneer de prof zich andermaal naast een student neervlijt en hem vraagt welke minister bevoegd is voor consumentenzaken. De student, een communicatiewetenschapper nota bene, moet het antwoord schuldig blijven. Net zoals zijn medestudenten trouwens. Niemand lijkt het juiste

antwoord te weten, of niemand wilt dat zeggen, wat gezien de naam van hun studie ook weinig communicatief is. Een *pol-en soccer* wordt vervolgens gevraagd of dit een federale bevoegdheid is of niet. Ook hij zwijgt in alle talen. Wanneer het antwoord Freya Van Den Bossche blijkt te zijn, trekken we even onze wenkbrauwen omhoog. Prof. Tilleman heeft blijkbaar nog niet vernomen dat de sp.a in de oppositie zit en er onder Leterme geen minister van consumentenzaken meer is.

Tot slot komen we nog te weten hoe schijnbaar hilarische situaties uit de hand kunnen lopen. Zo prijs je als autofabrikant een wagen beter niet aan als verkrijgbaar "voor een appel en een ei". Wanneer een flauwe plezante daadwerkelijk met een appel en een ei komt opdagen, ben je immers juridisch strafbaar als je hem geen auto meegeeft.

Na dit interessante weetje is het helaas gedaan met de pret. De warmte in de aula wordt stilaan ondraaglijk, waarop de prof ons paait met de belofte dat we na deze casus stoppen. Even vatten we hierdoor nieuwe moed, maar de oefening blijft maar duren. Zo komt het dat we uiteindelijk vijf minuten *na* het voorziene leseinde de boeken sluiten. Oververhit, maar tevens geïntrigeerd door de wondere wereld der rechtswetenschap ontvluchten we het lokaal voor een welverdiend terrasje.

HEIBEL BIJ VVS

W&K weg bij VVS

De studentenraad van de Hogeschool voor Wetenschap & Kunst (SR W&K) stapt uit VVS. Een jammerlijke zaak, vindt de Vlaamse studentenkoepel.

Maarten Goethals

Een zogezegde illegale statutenwijziging was voor de studenten van W&K de spreekwoordelijke druppel om de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) de rug te keren. "Het is voor ons niet langer interessant om nog lid te zijn van VVS," zegt de voorzitter van de studentenraad W&K, Danai Sae-Han. Op de Algemene Vergadering van VVS van afgelopen donderdag merkten aanwezige leden op dat W&K om zijn beslissing te rechtvaardigen "heeft moeten zoeken naar een stok om de hond te slaan".

Op de laatste Algemene Vergadering van VVS werden de statuten van de organisatie gewijzigd. Ironisch genoeg struikelde SR W&K over artikel 15 dat bepaalt dat wanneer een lid zijn lidmaatschap opzegt, VVS "moet worden uitgenodigd" om zich te kunnen verdedigen. Een grote juridische farce, noemde de studentenraad die regeling. "Als je besluit geen lid meer te zijn van de lokale tennisclub, dan komt de voorzitter toch ook niet bij je thuis om je te overtuigen," argumenteert Danai.

Maar er is meer. "Het proberen insluiten van de huidige leden van de Algemene Vergadering met het oog op financieel zelfbehoud lijkt ons bijna een vorm van communisme waarmee wij ons als voltallige studentenraad maar moeilijk kunnen verzoenen." VVS reageert door er op te wijzen dat hun subsidies niet afhankelijk van het precieze aantal toegetroten studentenraden.

Meer nog dan de inhoud van het artikel, zit de afhandeling van de wijzigingen Danai hoog. "Hoewel we hadden beslist de discussie en de stemming op te schorten, heeft men na mijn vertrek uit de vergadering het agenda-

punt heropend en beslist." Maar dat betwist Ward Poelmans, voorzitter van VVS, ten stelligste. "Danai wist dat de statuten op de AV besproken zouden worden. Geen enkele studentenraad heeft toen bezwaar geuit, ook Danai niet," verdedigt Ward zich. Bovendien was er nog een andere studentenvertegenwoordiger van W&K aanwezig toen Danai vertrok.

Ward: "Wij betreuren het dat SR W&K niet de officiële informatie gebruikt om hun beslissing op te baseren. Het lijkt zo dat ze echt moeten zoeken naar argumenten om hun uitstap te rechtvaardigen. Bovendien illustreert het op treffende wijze waarom de statutenwijziging nodig was. We willen net dat we als VVS-bestuur worden uitgenodigd door de studentenraad die plannen heeft om uit te treden, om te vermijden dat het gebeurt op basis van misverstanden, eenzijdige en gekleurde communicatie."

Sommige studentenvertegenwoordigers verdenken Danai ervan de uitstap te gebruiken om zijn blazoen op te poetsen, na de motie van wantrouwen die hij kreeg als bestuurslid van de studentenraad van de associatie Leuven. Ook de moeilijke relatie tussen hem en sommige leden van het bestuur van VVS zal er voor iets tussen zitten, suggereren enkelen.

Volgens Danai zijn de problemen bij VVS van structurele aard. "We zien het nut van de organisatie niet meer in. Daarbij komt nog het gebrek aan redelijkheid die aan de dag wordt gelegd bij de voorbereiding van de standpunten en het vasthouden aan bepaalde ideologisch fantasieën, zoals het internationaal verdrag van New York. Wij gaan ons nu meer richten op de gebeurtenissen op associatieniveau," zegt Danai, die liever niet teveel ruchtbaarheid aan de zaak wil geven.

Ward vindt de beslissing een jammerlijke zaak, maar gaat niet akkoord met de kritiek. "We zijn nuttig omdat we bezig zijn met zaken die alle studenten aanbelangen, zoals deliberatie en onderwijsvernieuwing."

LICHAAMSDONATIE

Leven na de dood

'Mensen die hun lichaam afstonden ten dienste van de wetenschap,' een eerder onverwacht thema voor een dankviering. Maar wel noodzakelijk vindt de dienst anatomie die het meest gebruik maakt van de gedoneerde lichamen.

Ruben Bruynooghe

"Wie zijn leven liefheeft zal het verliezen, wie het haat zal het ten eeuwigden dage behouden," zegt een stem die door de witte Sint Jan De Doperskerk weergalmt. Het is een lezing die niet bepaald de meest vrolijke uit de Bijbel lijkt te zijn. Voorgaande lezing is de zogenaamde 'wet van de graankorrel' die stelt dat we alleen kunnen bloeien wanneer we ongemerkt in de aarde belanden. Iets minder symbolisch wil dat zeggen dat je totaal verzinkt in de anonimiteit door werkelijk je eigenbelang opzij te zetten, net zoals de vele nobele onbekenden die zelfs hun lichaam weggaven om een goed doel te kunnen dienen. In deze dankviering worden dan ook opzettelijk geen namen vermeld. Dit is ook op vraag van zij die nu herdacht worden.

VERLICHTING

Het idee van lichaamsdonatie roept bij velen wat vragen op (en niet in het minst bij ons). Decaan van de faculteit Geneeskunde Bernard Himpens schonk verlichting. "Als we over een onderwerp als dit spreken is het mischien niet zo kies om aantallen te vermelden, maar initiatieven als deze zijn inderdaad voor velen die al met het idee speelden een trigger om er serieuzer over na te denken en zich te informeren. Donoren komen overigens uit alle lagen van de bevolking." Maar niet altijd komt een schenker in aanmerking om bij te dragen tot de ontwikkeling van de weten-

schap zelfs als dat in het testament is opgenomen. Wanneer bijvoorbeeld een lichaam na een te lange periode een universitair ziekenhuis bereikt kan het niet aanvaard worden. "Dat komt omdat we het lichaam nog met allerlei producten moeten behandelen, en we kunnen niet het risico nemen dat studenten in contact komen te staan met allerlei onbekende virussen of infecties."

ANONIMITEIT

Het al dan niet kennen van de medische achtergrond van de gestorvene is ook de reden waarom men het liefst werkt met lichamen die eerder uit de regio komen. "Het is inderdaad een veel gestelde vraag of studenten op die manier dan onverwachts een bekende op de operatietafel kunnen tegenkomen, maar de anonimiteit van de schenkers is tot nog toe altijd bewaard gebleven. Dit komt omdat we ten eerste nooit namen vermelden, enkel nummers en bovendien wordt de overledene als onderdeel van de voorbereiding op de dissectie helemaal kaalgeschoren. Het is verrassend hoe moeilijk het is om iemand te herkennen".

De viering die al 38 jaar plaatsvindt, wordt georganiseerd door de studenten geneeskunde zelf. "De Sint Jan De Doperskerk van het Oude Begijnhof creëert ook een unieke serene en christelijke sfeer, en dat is net wat wij nodig hebben." De datum zelf heeft niet echt een symbolische betekenis, "we zoeken eigenlijk gewoon een vast tijdstip dat voor iedereen geldt". Omdat ieder familielid een uitnodiging ontvangt zit de kerk ook ieder jaar helemaal vol. "Het is een mooi zicht om zoveel verschillende mensen bij elkaar te zien. Iedereen die je aanspreekt, heeft zijn eigen verhaal," verzekert professor Himpens ons nog.



(advertentie)

FILOSOFIE ALS TWEEDE STUDIE?

een universitaire studie voor wie echt dieper wil een extra troef op de arbeidsmarkt

PROGRAMMA'S OP MAAT

- ◆ verkorte programma's op basis van vooropleiding
- ◆ dag- en avondonderwijs
- ◆ voltijds of deeltijds
- ◆ Nederlandstalig en Engelstalig
- ◆ van eerste kennismaking tot research master

voor informatie op maat:

www.hiw.kuleuven.be/toekomstigestudent

info@hiw.kuleuven.be

016 32 63 21

HOGER INSTITUUT VOOR WIJSBEGEERTE

Kardinaal Mercierplein 2

B-3000 Leuven

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT

LEUVEN

NIEUWE LOKO-VOORZITTER: EEN NIEUWSGIERIGE KRULLENBOL

“Een voorzitter is een primus inter pares, geen manager”

De Leuvense studentenraad LOKO heeft een nieuwe voorzitter. Zij verkozen op 9 mei Arne Smeets, een 3de bachelorstudent Wiskunde. Deze nieuwsgierige krullenbol won de verkiezingen met 37 van de 45 stemmen.

An Moerenhout

Veto: Waar heb je je overwinning aan te danken, denk je?

Arne Smeets: «Enerzijds aan mijn verwezenlijkingen tijdens het jaar. Ik heb me verregaand geëngageerd, een uitgebreide dossierkennis opgebouwd en de werking van LOKO leren kennen. Anderzijds heb ik me op de verkiezing goed staande gehouden en de vragen altijd zo rechtlijnig mogelijk proberen te beantwoorden. Ik vermoed dat deze factoren ervoor gezorgd hebben dat ik de verkiezing heb gewonnen.»

«Natuurlijk moet ik opletten dat mijn uitgebreide dossierkennis niet in het nadeel van de organisatie gaat spelen. Ik moet me behoeden dat ik me niet verlies in dossiers en dat ik van anderen niet dezelfde kennis en evenveel engagement verwacht. Ik ben me daar echter van bewust en verwacht dus niet dat er problemen van zullen komen.»

Veto: Op je verkiezing antwoordde je op de vraag naar je negatieve karaktereigenschappen dat je te nieuwsgierig bent en dat je minder flamboyant zou zijn dan de huidige voorzitter. Hoe denk je dat volgend jaar te compenseren?

Arne: «Is een flamboyante houding nodig om een goede voorzitter te zijn? Ik weet het niet, ik ga er me alleszins niet teveel van aantrekken. Ik kan LOKO volgens mij wel voorzitten zonder Klaas Keirse (de huidige voorzitter van LOKO, red.) allures (lacht). Daarnaast moet ik zien dat ik mijn medewerkers genoeg vrijheid en zelfstandigheid geef zonder hen constant op de hals te zitten om te weten wat ze aan het doen zijn. Ik moet tonen dat ik ze vertrouw.»



“Nieuwe LOKO-voorzitter Arne Smeets” (foto Evelien Coeckelberghs)

KWALITEIT

Veto: Je hebt lang getwijfeld voordat je je kandidaat-voorzitter stelde. Waarom heb je je kandidatuur uiteindelijk toch ingediend?

Arne: «Mijn kandidatuur was een voortvloeisel uit mijn engagement. Ik dacht dat het misschien wel iets voor mij zou zijn en omdat andere mensen dat bevestigden, kreeg ik steeds meer vertrouwen. Ik heb me uiteindelijk dan toch kandidaat gesteld omdat ik me gewoon écht uit de naad wil werken voor onze Leuvense studentenraad en zijn vrijwilligers.»

«Aanvankelijk dacht ik: “Ik kan het maar proberen. Het ergste dat kan gebeuren, is dat ik met mijn kop tegen de muur loop.” Maar met mijn kandidatuur erbij werd het tenminste een echte verkiezing en dat kon de kwaliteit van de programma’s alleen maar bevorderen. Ik was dan ook verrast dat ik gewon-

nen had en nog meer verrast over het aantal studentenvertegenwoordigers dat voor mij gestemd had.»

«Ik heb me lang een outsider gevoeld. Ik zat in een situatie van twee tegen één en mijn rechtstreekse tegenstander was ook een erg sterke kandidaat. In het beste geval zou ik een nipte overwinning kunnen halen, dacht ik, maar ik had me nooit kunnen inbeelden dat ik overtuigend zou kunnen winnen.»

TRANSPARANTIE

Veto: Wat zijn je ambities volgend jaar?

Arne: «De besluitvorming, de voorbereiding van de discussies en de planning in het algemeen moeten zeker verbeterd worden. We moeten een nog meer ondersteunende rol vervullen voor de werking van de kringen en kritisch nadenken over de eigen activiteiten. Daarnaast moeten we ook LOKO Inter-

national heropwaarderen. Deze geleding moet stilaan uit zijn isolement komen en moet meer in contact komen met de activiteiten en de medewerkers van de andere geledingen. Tot slot zou ik graag wat meer transparantie op alle niveaus willen, ook naar alle Leuvense studenten toe. Studenten moeten weten waarmee we bezig zijn, want anders zijn we niet echt dé Leuvense studentenraad van de K.U.Leuven.»

“Ik kan LOKO wel voorzitten zonder Klaas Keirse allures”

Veto: Zie je mogelijke gevaren in het medebestuur van de studenten?

Arne: «Medebestuur kan gevaarlijk worden als je vergeet dat je in die positie zit omwille van je achterban. Je moet je er als studentenvertegenwoordiger en als bestuurder constant bewust van zijn dat je daar niet voor jezelf zit, maar wel voor alle Leuvense studenten. Het is een subtiel evenwicht, maar ik heb er goede hoop op dat het me zal lukken.»

STAFMEDEWERKERS

Veto: Waar wil je volgend jaar zeker niet tegen zondigen?

Arne: «Ik wil me zeker altijd collegiaal gedragen tegenover de leden van het bureau (de vergadering waar de officieel verkozen studentenvertegenwoordigers samenkomen, red.) en de stafmedewerkers. Als voorzitter moet je je af en toe in functie van hen kunnen plaatsen. Dat kan in kleine dingen weerspiegeld worden, zoals eens een broodje gaan halen voor hen. Een voorzitter is een primus inter pares, geen manager.»

AMERIKAANSE VERKIEZINGEN

“But that’s politics, I guess”

Amerikaanse presidentsverkiezingen worden altijd furieus bevochten. Eén van de beste en meest beruchte wapens die kandidaten in de strijd kunnen gooien zijn attack ads.

Jelle Dehaen

Attack ads zijn televisiespotjes waarbij er van de tegenstander een uitgesproken negatief beeld wordt geschetst in de hoop dat hij zo onverkiesbaar wordt voor de meerderheid van het publiek.

De eerste attack ad die voor veel opschudding zorgde, was toen in 1964 president Lyndon B. Johnson een clipje lanceerde waarin een jong en onschuldig ogend meisje in de tuin speelde toen er plots een atoombom afging. Hiermee schilderde hij zijn republikeinse opponent, Barry Goldwater, af als een oorlogszuchtige en onverantwoordelijke kandidaat die het einde van de wereld zou veroorzaken.

DRAAIDEUREN

Een ander berucht spotje, dat ondertussen is uitgegroeid tot een cultureel fenomeen, werd in 1988 uitgezonden. Het campagne team van George Bush bracht toen een filmpje uit waarin te zien was hoe gevangenen via een draaideur de gevangenis inliepen om dadelijk weer naar buiten te wandelen. Dit was een verwijzing naar Willie Horton,

een veroordeelde verkrachter die in de staat van de democratische kandidaat Michael Dukakis een meisje verkracht en vermoord had nadat hij tijdens het weekend de gevangenis had mogen verlaten. Dit weekendverlof was een initiatief van Dukakis waarmee hij de integratie van gevangenen in de maatschappij wou bespoedigen.

Recent was er in 2004 een spotje waarin een groep genaamd Swift Boat Veterans for Truth, die niet verbonden was met de officiële campagne van president Bush, John Kerry beschuldigde niet vaderlandslievend te zijn. Er werd in dit filmpje door voormalige medesoldaten van Kerry beweerd dat hij onbetrouwbaar was en dat hij gelogen had over zijn verleden als oorlogsheld in Vietnam. Vele getuigenissen bleken later onbetrouwbaar of foutief te zijn.

RACISME

Er wordt algemeen aangenomen dat deze spots de uitkomst van een verkiezing sterk kunnen beïnvloeden. Soms omdat ze de kandidaat onherstelbaar beschadigen, zoals in het geval van Dukakis of soms omdat het slachtoffer, zoals Kerry, veel te laat en veel te zwak reageerde, wat door het publiek gepercipieerd werd als een teken van zwakte.

Ook tijdens deze campagne zijn er al verschillende attack ads opgedoken. Fel besproken was een spotje van het Clinton kamp waarin er eerst beelden van slapende kinde-

ren te zien waren, gevolgd door een overgaande telefoon. Daarna vroeg een voice-over wie de Amerikanen het meest zouden vertrouwen om in het midden van de nacht de telefoon te moeten beantwoorden in het Witte Huis: de ervaren Clinton of de jongere Obama. Obama’s sympathisanten reageerden furieus. Sommige analisten gingen zelfs zo ver het Clinton kamp van racisme te beschuldigen omdat de clip zou inspelen op de latente angst van vele blanken voor de zwarte crimineel die hun kinderen in het midden van de nacht belaagt.

Robert, een Amerikaanse student in Leuven en pro-Obama, reageert: “Het is zo dat attack ads vaak werken. Maar het Amerikaanse publiek en vooral de jongeren zijn ze ook beu. Daarom lieten velen zich dit jaar niet door zulke spots afschrikken, integendeel. Ze stimuleerden volgens mij veel potentiële Obama stemmers om hun stem effectief uit te brengen. Obama wil een nieuw soort politiek zonder de bittere partijstrijd. Veel Amerikanen verlangen naar meer eenheid in de politiek. We zijn de corruptie, het eigenbelang en de verdeeldheid in Washington beu. En attack ads horen daar zeker bij.”

Ann, een andere, oudere studente die meer naar Clinton neigt, beaamt dit. Toch denkt ze de ads de campagne van Obama wel geschaad hebben. “Hij heeft het de afgelopen tijd toch moeilijker gehad en wat voorverkiezingen verloren. Misschien hebben zulke spotjes minder effect op jongeren, maar

heel wat oudere Amerikanen laten zich er toch door beïnvloeden. Eigenlijk is het wel begrijpelijk dat Clinton zo’n clip maakt, want tot enkele weken geleden werd zij toch vaak harder aangepakt door de pers, terwijl Obama in de ogen van sommigen niets verkeerd kon doen. Ik begrijp het dus wel en het is nu ook niet alsof Obama zo onschuldig is. Ik sta toch wat sceptischer tegenover hem en zijn beloften.”

IRAK

Maar het zijn niet enkel Democraten die het slachtoffer zijn van attack ads. Ook John McCain heeft er al mee af te rekenen gehad. In een spot gelanceerd door het Democratic National Committee, zowat de partijleiding van de Democraten, was te zien hoe McCain op een verkiezingsbijeenkomst zei dat hij de Amerikaanse troepen nog 100 jaar in Irak wou houden. Volgens het McCain kamp werden zijn woorden echter uit de context gehaald en bedoelde hij dat een vredesmacht, net zoals in Duitsland of Japan, daar nog heel lang gelegerd kon zijn.

Ann: “Elke keer weer beloven politici dat ze een ander soort campagne gaan voeren en veel Amerikanen willen dat ook. Maar uiteindelijk is het altijd hetzelfde en winnen degenen die het spel vuil spelen. But that’s politics, I guess.”

Vechten, paardrijden en bosbouw

De gebouwen van de K.U.Leuven herbergen massa's verborgen pareltjes en ongeziene meesterwerken. Tweeweeklijks schotelen we jullie hier een staaltje van voor. Deze week kregen we toegang tot het Arenbergkasteel.

Ruben Bruynooghe

Komende via het Universitair Sportcentrum ondervinden we een plotse overgang van het stadse Leuven naar het groene Heverlee, een paradijselijk oord en tevens ook het grootste aaneengesloten boscomplex in Vlaanderen, gerekend dat het Zoniënwood in het Brussels gewest ligt.

Aan het kasteel staat ons een exclusieve rondleiding te wachten. De informatie die we krijgen wordt bezorgd door twee even gedreven gidsen: universiteitsarchivaris Marc Derez en Anne Verbrugge van de dienst Kunstpatrimonium.

De façade van het gebouw alleen al zou een groep architectuurstudenten gedurende weken zoet kunnen houden, Marc Derez gooit met termen als neogotisch, pseudo-gotisch, classicistisch en nog een stel andere die we niet snel genoeg konden noteren. Die mengeling van stijlen is het resultaat van steeds veranderende plannen van steeds andere bewoners. Die bouwwoede leidt er dan ook toe dat er meer dan eens twijfels ontstaan over de vroegere functie en opbouw van bepaalde kamers. Ruimten die bovendien vaak

meer dan één nut hadden. Wat moet een simpele student ook denken van de slotkapel, momenteel trouwens de deliberatiezaal, met inklapbaar altaar en biljarttafel? Maar wat nog het meest indruk maakt is de familiegeschiedenis van de Arenbergs zelf en het daarmee verstrengelde adelhuis Croÿ.

FLAMENCO

Om maar te beginnen met Willem van Croÿ, die het kasteel liet kopen door zijn stroman Nicolas Rolin, na het faillissement van de heren van Heverlee. Die Willem was ook geen onbekend figuur in Europa, als raadsman van Filips de Goede en later gouverneur onder het regime van Keizer Karel had hij behoorlijk wat in de pap te brokken. Zo organiseerde hij een grote financiële transfer van Spanje naar Vlaanderen en zorgde aan de andere kant voor een grote instroom van Vlamingen naar Spanje. Mogelijks is de flamenco van die 'Vlaamse arrogantie' afgeleid. Het kasteel kwam later in handen van de familie Arenberg door het huwelijk van Anna van Croÿ met Karel I van Arenberg, een huwelijk dat waarschijnlijk deels uit liefde was, maar dat door het vermengen van de twee meest vooraanstaande families van de Nederlanden bovendien ook een enorme vastgoedoperatie betekende. Hun patrimonium kwam zo neer op ongeveer 21000 hectare, wat genoeg ruimte betekent voor paarden, bossen en sabelslepen, de meest favorie-



(foto Jonas Donvil)

te bezigheden van de vechtadel.

In Leuven zelf was Arenberg blijkbaar niet een al te geliefde naam, zo werd tijdens de Franse revolutie het familiemausoleum in de Celestijnenkerk onteerd terwijl de volksmassa, 'het gepeupel van Leuven', luidkeels liederen zong als de *carmagnole* en het *Ah! çà ira*. Ook na de Eerste Wereldoorlog kregen de Arenbergs geen voorkeursbehandeling. Ze werden als Duitsers aanzien waardoor België

al hun goederen in beslag nam als onderpand voor de Duitse oorlogsschuld. Het kasteel is zoals bekend nooit teruggegeven: het was uiteindelijk de universiteit die het opkocht om het te gebruiken voor educatief verantwoorde doelen en huisvesting te bieden aan het decanaat van de faculteit ingenieurswetenschappen.

'MIJN RESTAURANT' SERVEERT KWALITEIT IN HET CENTRUM

"Vrijgezellenavonden en zatte studenten"

Voor studenten is het quasi onbetaalbaar, maar toch doet restaurant *Dhoogschool*, de Leuvense deelnemer voor de VTM-wedstrijd *Mijn Restaurant*, gouden zaken. Tot juni zit het restaurant volgeboekt en nu Leuven zich afgelopen donderdag rechtstreeks voor de finale van het programma heeft geplaatst is de kans ook reëel dat 'Dhoogschool' tegen dan nog bestaat.

Maartje Swillen & Robin Broos

Voor degenen die niet goed weten wat dat dure restaurant daar plots doet: in *Mijn Restaurant* nemen kwaliteitsrestaurants in de vijf Vlaamse provincies het tegen elkaar op. In Leuven zijn dat Jelle en Micheline. Moeder en zoon, afkomstig uit Ternat, spreken dat wel met een licht Gents accent, toch verdienen ze onze chauvinistische steun. De winnaar mag immers een jaar lang kosteloos zijn restaurant openhouden.

Veto: *Jullie zijn beiden chef-kok van opleiding. Was het sowieso de bedoeling een restaurant te beginnen?*

Jelle: «Op termijn was dat wel het plan, maar dit is natuurlijk een unieke kans. Dit pand en vooral de locatie kan je als beginner nooit betalen. Ik zou het enkel kleinschaliger hebben gehouden, maar zelf dat konden we nu niet kiezen.»

Veto: *Dus als jullie winnen blijft het concept zoals het nu is?*

Micheline: «Echt grote veranderingen willen we niet, maar we zouden eventueel wel 's middags een aparte kaart kunnen invoeren, om zoals veel restaurants in Leuven een goedkopere lunch te kunnen aanbieden.»

Jelle: «Dat is praktisch waarschijnlijk niet mo-

gelijk, er blijft sowieso maar één kaart.»

Micheline: «Of dat de mensen geen dessert hoeven te nemen, zo'n ding, om toegankelijker te zijn op de middag. We zien wel.»

Veto: *Trekken jullie door de media-aandacht een bepaald cliënteel aan?*

Jelle: «Ik sta boven in de keuken, dus ik zie niet echt wie of wat er in de zaal zit, maar de meeste mensen komen zelf uit de horeca en willen zien wat er hier te beleven valt. We hebben soms wel last van een paar zatte studenten of vrijgezellenavonden die op de camera's afkomen, maar de mensen zijn ons straks ook snel weer vergeten.»

STUDENTENAVOND

Veto: *Gaan jullie zich ook op studenten richten, eens het programma afgelopen is?*

Jelle: «We kunnen eventueel een studentenavond organiseren, om te beginnen één keer per maand, om dan te kijken of dat aanslaat. Maar sowieso mikken we niet op dat publiek, dat is niet de bedoeling van het concept.»

Veto: *Gaan jullie wel klanten blijven trekken eens de mediaheisa gedaan is?*

Jelle: «Ja, sowieso. Er zijn volgens mij heel weinig kwaliteitsrestaurants in het centrum van Leuven, je moet al meteen buiten de ring gaan. Dat tekort kunnen wij perfect opvullen.»

Veto: *Het wordt vast een pak rustiger als het wedstrijdement verdwenen is?*

Jelle: «Niet noodzakelijk, de camera's ben je snel gewoon en in de keuken is er altijd stress, of je nu genomineerd bent of niet.»

Micheline: «Ook voor mij blijft het restaurant altijd belangrijker dan het programma. Je moet sowieso naar verbetering streven.»

DRIEDAAGS MOBILITEITSFEEST AAN DE ALMA'S

Heen-en-weer met de fiets

Tijdens de heen-en-weer week lieten 101 studenten hun fiets gratis graveren, herstelden de fietsdokters van VELO 130 fietsen en namen 50 studenten deel aan het interactief mobiliteitsparcours. Bovendien ruilden 3 bekende Leuvenaars hun traditionele vervoersmiddel een week lang in voor de milieuvriendelijkere fiets of scooter.

An Moerenhout

De heen-en-weer-week waarin duurzame mobiliteit voor woonwerk/lesverkeer centraal stond, was een succes. In het kader van de heen-en-weer week organiseerden VELO vzw, de preventiedienst politie Leuven en de stadswachten, de adviesraad toegankelijkheid, de Leuvense studentenraad LOKO, Alma vzw, De Lijn, NMBS en het netwerk Duurzaam Leuven een driedaags mobiliteitsfeest. Aan de Alma's — iedere dag aan een andere Alma — hield de politie samen met de stadswachten gratis fietsgraveersessies en konden studenten hun fiets gratis laten nakijken door de fietsdokters van VELO. Daarnaast konden de aanwezigen ook informatie vinden over fietsdiefstalpreventie en het openbare vervoer. Het hoogtepunt was het parcours op woensdag aan Alma 3. Iedereen kon er zich inleven in de beperkte bewegingsvrijheid van andersmobiele mensen aan de hand van een interactief mobiliteitsparcours. De studenten van de Vlaams Technische Kring (VTK) gaven in het kader van hun kiesweek het startschot waarna ook andere studenten zich op het parcours begaven. «Het was een succes», zegt studentenagent Katrien Marginet. «Studenten konden een alcoholbril opzetten, leerden hun fiets reglementair parkeren en moesten een deel van het parcours als rolstoelgebruiker of geblijnddoekt afleggen. Bijna 50 studenten namen deel.»

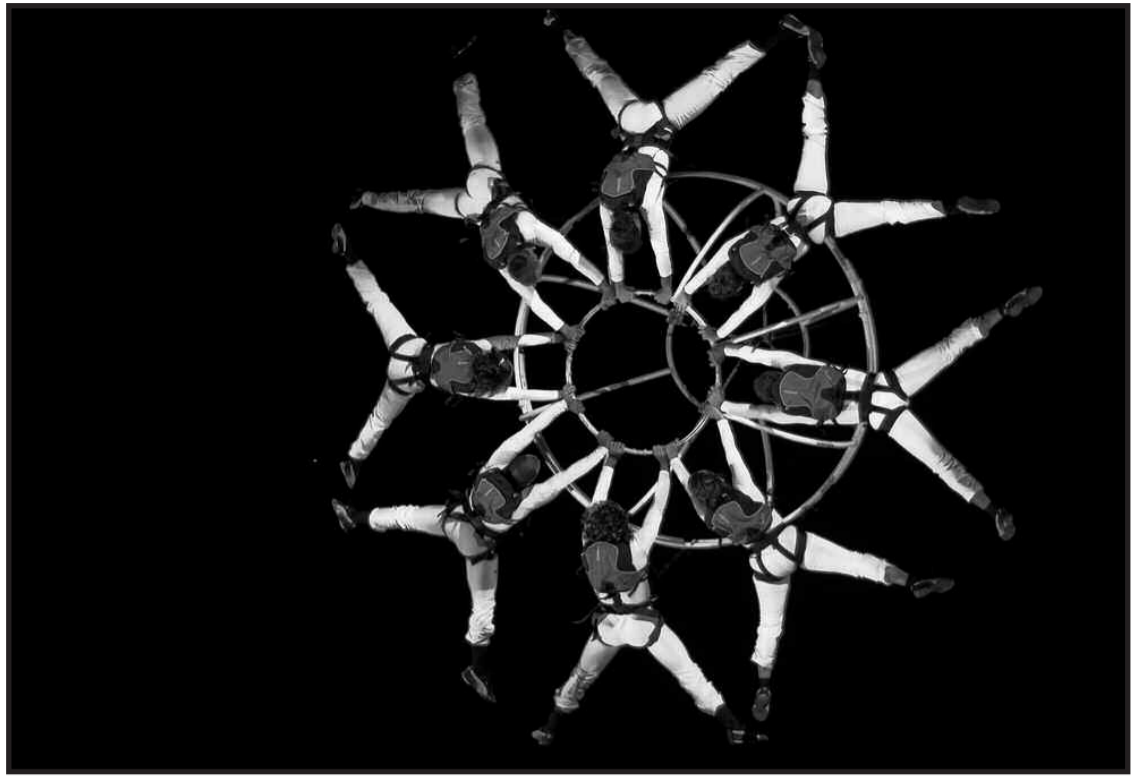
Daarnaast besloten een aantal bekende

Leuvenaars zich ook op een andere manier te engageren voor het goede doel. Studententagent Katrien Marginet, Jan De Vriendt en Saphir Faïd verplaatsten zich een week lang met een ander, milieuvriendelijker vervoersmiddel dan dat ze gewoon zijn. «Voor mijn werk ben ik veel onderweg», vertelt Marginet die haar scooter een week lang inruilde voor een fiets. «Vorige week was het een rustige week dus was het geen probleem om de fiets te nemen, maar in drukke weken is het toch belangrijk dat ik me snel kan verplaatsen. Zeker als ik een interventie moet doen, is snelheid belangrijk. Toch genoot ik ervan om me met de fiets te bewegen, ik zal er in de toekomst zeker vaker gebruik van maken.»

SCOOTER

Saphir Faïd, teamlid van het eerste zonnegenteam en assistent bij Groep T, komt normaal gezien met de wagen van Heverlee naar Groep T, maar zal dat vanaf nu met een elektrische scooter doen. «Een elektrische scooter wordt aangedreven door batterijen waardoor het verbruik veel lager ligt dan bij een gewone bromfiets, maar toch rijdt zo'n scooter evengoed. Het verbruik ligt lager, op termijn is het veel goedkoper dan een bromfiets en ik kan de scooter makkelijk binnen parkeren omdat het niets vuil maakt. Hé ideale vervoersmiddel voor mij», aldus Faïd.

Last but not least sprong ook Jan De Vriendt, directeur van de Studentenvoorzittingen van de K.U.Leuven, 's ochtends niet in zijn wagen, maar wel op de fiets. «Ik heb geluk gehad met het goede weer», vertelt De Vriendt. «Ik moest — omwille van een omleiding — iedere dag 9 km naar mijn werk fietsen. In de regen fiets ik niet zo graag, zeker niet zo'n lange afstand, maar in de zon valt het wel mee. Vooral in de binnenstad van Leuven is het aangenaam en bovenal handig om je met de fiets in plaats van de wagen te verplaatsen.»



Leuven in scène

door
Robin Broos
&
Christine Laureys



KOPSTUKKENDEBAT POLITIKA

Verhofstadt heeft het gedaan!

Kopstukken uit de politiek hebben op uitnodiging van studentenkring Politika twee uur lang gedebatteerd over alles wat Yves Leterme met vijf minuten politieke moed zou kunnen oplossen.

Sebastiaan Holslag & Ide Smets

De aangekondigde politieke zwaargewichten, zoals Bart Somers (open VLD) en Wauter Beke (CD&V), hadden dinsdagavond allicht Brussel-Halle-Vilvoorde-katers te geselen. Politieke gezanten van een ietwat lichter kaliber konden gelukkig wel nog van de partij zijn. Ten tonele verschenen Hilde Vautmans (Open VLD), Hugo Vandenberghe (CD&V), Jan Peumans (N-VA), Bruno Valkeniers (VB), Bettina Geysen (VI. Pro.), Pascal Smet (sp.a), Luc De Braekeleer (Groen!) en Lieven Van Ermen (LDD).

De vraag die menig staatskundige maagzweren bezorgt: hoe moet het nu verder met

ons federaal België? Zullen we in eerste instantie binnenkort zelfs nog kunnen spreken van een federale staat? En bovenal, raakt BHV ooit nog gesplitst? Moeilijke vragen zonder antwoorden. Elke politicus heeft er een ander idee over.

BINNENKAPITEIN

Sp.a verwijt huidige premier Yves Leterme een gebrek aan leiderschap: "Leterme is een binnenkapitein, op woelige wateren kan hij niet varen. Hij moet eens dringend beslissen of hij de stem vertegenwoordigt van een premier, van CD&V of van het kartel CD&V/NV-A." De partij ziet verder, net zoals ook de Vlaamse Progressieven, de noodzaak in van een constructieve dialoog die leidt tot de her-federalisering van een aantal bevoegdheden. Ook Groen! zit op dezelfde lijn en is voorstander om portefeuilles zoals ontwikkelings-samenwerking en buitenlandse handel terug

naar het federale niveau te verschuiven. De partij betreurt wel dat door de communautaire crisis ecologische problemen volledig uit het oog worden verloren.

CD&V ziet de kiem van de actuele politieke chaos vooral in de voorgaande legislaturen. Vandenberghe: "Verhofstadt en co. zijn verantwoordelijk voor het failliet van België. In de voorbijgaande jaren is België geëvolueerd naar een politiek model dat niet meer adequaat functioneert. Een eenzijdige splitsing van BHV zou in de voorgaande legislatuur met een gewone meerderheid voor de hand liggend geweest zijn."

KOSOVO

Open VLD vraagt Vandenberghe om niet langer met stenen te werpen naar de Franstaligen en naar de meerderheidspartijen uit de vorige legislatuur. Het is volgens Open VLD van essentieel belang de dialoog aan te gaan

en op te houden karikaturen te maken. Vlaams Belang is van oordeel dat Vlaanderen en Wallonië pas over samenwerken kunnen spreken als ze eenmaal onafhankelijk zijn in een confederaal staatsmodel. Valkeniers legitimeert zijn voorkeur door te verwijzen naar de Kosovaarse onafhankelijkheid.

Dit is niet het noodzakelijke einddoel voor de LDD dat meer heil ziet in een maxi-Vlaanderen. Dat houdt dan volgens Van Ermen concreet in dat we zo veel mogelijk bevoegdheden naar Vlaanderen toetrekken en dat enkel nog gemeenschappelijke belangen zoals pensioenen en het leger op federaal niveau worden beslist. Ze merkt daarbij op dat Wallonië aan bindingsangst lijdt omdat Vlaamingen nu eenmaal beter kunnen organiseren. Haar markantste uitspraak is de stelling dat Vlaanderen instaat voor de preventie van baarmoederhalskanker en de federale staat hier de voordelen van opsoupeert.

INTERFACULTAIRE BEKER FINALES

Ferm Apolloon

Een heel jaar bekampten verschillende faculteitskringen en peda's elkaar in vier verschillende disciplines van de interfacultaire beker (IFB). Op de finale-dag speelde Apolloon bijna alle finales en won er vijf, een revanche ten opzichte van vorig jaar.

Sander Raeymaekers

Elk jaar zorgen de competities van de IFB voor heel wat opschudding. Is het niet de sportieve geest, dan zijn het wel andere dingen als scheidsrechters die er niet zijn of de vele forfeits. Meerdere malen gebeurde het dat een ploeg moest aankijken tegen een lege speelheld aan de andere kant. "Onze spelers keer op keer opnieuw motiveren om te komen spelen kost ons veel energie," klinkt het bij de verschillende sport-presessen van de kringen.

In het eerste semester werden de wedstrijden uit de poule-fase afgewerkt. Tezamen genomen schreven 114 ploegen zich in over de vier competities: basketbal, volleybal, veldvoetbal en zaalvoetbal. Na de examens kwamen de eindrondes. Week na week schakelden de ploegen elkaar uit tot er vorige week slechts vier ploegen per discipline overbleven.

Op maandag werden de halve finales afgewerkt. De spanning was te snijden, iedereen wou wel een felbegeerd plekje in de finale. Daar was de enige constante Apolloon, zij speelden nog in alle halve finales mee. Waar



(foto Wim Driessens)

zij vorig jaar — sinds lang — geen enkele titel behaalden, waren ze er dit jaar weer voor alles bij. Op woensdag was het de grote dag. LOKO Sport verkocht bier, het zonnetje lachte aan de hemel en de finales waren een lust voor het oog.

Apolloon trok die dag met een hele scha-

re supporters van finale naar finale. Nerveus speelden de volleybalheren de openingsfinale tegen LBK. De eerste set ging naar Apolloon, maar in de volgende sets werd het spannend. LBK wist van welk leer riemen snijden en won nipt de volgende twee sets en haalde zo de overwinning binnen. Aan de andere kant

van de sporthal deden de Apolloonse basketbaldames het beter. Ze lieten geen splinter over van de meiden van LBK en haalden zo hun eerste titel binnen. De dames mochten daarna meteen weer aan de slag. In het veldvoetbal was Medica een maatje te klein en kaapten de dames een tweede titel weg.

ONKLOPBAAR

Politika was al een heel jaar vol lof over haar mannelijke basketploeg, hun sport-speerpunt, al waren ze onklopbaar. Op de finale-dag zou er dan ook zeker een honderd-koppig publiek aanwezig zijn. De daden werden echter niet bij woord gevoegd en na een gelijkopgaand begin tegen Apolloon, waarin de puntenkloof niet groter was dan vijf punten, moesten ze uiteindelijk de duimen leggen.

De dames wonnen ondertussen aan de andere kant van de zaal rustig hun volleybal-finale en maakten het af met een schitterende smash. In de veldvoetbal-finale bij de heren won Apolloon het van VTK in ware Barcelonastijl. In de enige Apolloonloze finale won Wina na een zenuwslappend slot het nipt van Educata. Ondertussen was ook de delegatie supporters van de hogeschool aangekomen voor de finale van de heren zaalvoetbal. Industria haalde het daar van een blijkbaar moe gestreden Apolloon, waardoor de teller op vijf titels bleef staan.

40 JAAR MEI '68

“Leer iets van de mensen en je krijgt veel gedaan”

“Jongeren der aarde verenigt u!” Deze leuze indachtig, nodigde Comac op woensdag 8 mei iedereen uit om de idealen van 40 jaar mei '68 te herwaarde- ren. Dit gebeuren vond plaats op het Conscienceplein. Symbolen als Jef Sleenx en Kris Merckx spraken het volk toe.

Sebastiaan Holslag & Ken Lambeets

Op weg naar het Hogeschoolplein vragen we ons af wat de werkelijke drijfveer vormt van jongeren om naar dit evenement te komen. Verbroederen zij louter vanwege het veeleer hoge festiviteitgehalte, namelijk door het aantrekkelijke aanbod van bier, worsten, muziek en de zomerse temperaturen? Of komt deze solidariteit voort vanuit een maatschappijkritisch statement; uit een actief verzet tegen het ongeremde, kapitalistische mercantilisme én voor het behartigen van de kwetsbare positie van werkmans Jan? Met onze zintuigen scherpgesteld gaan we aldus op zoek naar een antwoord op deze vragen.

VERBONDENHEID

Gelet op de organisatoren van dit evenement vinden we direct een wel zeer duidelijke 'roodgroen' kleurbekentenis. Hans, medewerker van Comac, antwoordt ons dat naast Comac, jongerenafdeling van de PVDA (Partij Van De Arbeid), meerdere progressieve studentenverenigingen, zoals Jong Groen! en Animo, dit evenement mogelijk hebben gemaakt.

De eerste spreker is Jef Sleenx. Meer dan twintig jaar trad hij als parlementslid op voor de sp.a. Hij spreekt over zijn ervaringen in de zestiger jaren. Al erkent hij niet rechtstreeks betrokken te zijn geweest bij de Leuvense

kwestie. Wel werd hij eens gevraagd het protestvolk toe te spreken in De Valck. Om principiële redenen liet hij het woord aan de arbeider.

PARLEMENT

Na zijn toespraak weten we hem nog tijdig te strikken. "Het is een mooi initiatief, leuk dat mei '68 nog eens wordt opgerakeld. Al hoopte ik eerder op een levendig debat. Ik heb jaren in het parlement gezeten. Daar noemden ze mij de parlementair van de arbeiders. Nu gaat men niet meer met de mensen praten: het volstaat academisch geschoold te zijn om een plaatsje in de partijtop te bemachtigen."

PROBLEEMWIJKEN

"Laatst had ik een debat met de kleine Tobback. Hij zei me 'Maar Jefke, die probleemwijken van vroeger, die bestaan niet meer'. Ik was de politieke niet, dat waren de arbeiders. Ooit vertelde mij eens één: 'Jef, wij werken tot ons zestigste, maar dan moeten we wel nog leven tot we tachtig zijn. Wie gaat dat allemaal blijven betalen?' Over die kwestie heb ik vervolgens geïnterpelleerd in het parlement." Over BHV weet hij ook nog een aardig woordje te zeggen. "BHV, wie interesseert zich daar nu in? Voor veel mensen is dat een ver-van-mijn-bedshow. 20% van de werkende mensen zijn *poor working people*. Ze hebben moeite om de maand rond te komen, in totaal heeft 25% van de Belgische bevolking het moeilijk. Dat is anderhalf miljoen hé. Je moet hoop geven als socialist en dat wordt niet meer gedaan. Als ik één ding geleerd heb van mei '68 is het wel 'leer iets van de mensen en je krijgt veel gedaan'.

LOLPLOEGEN VTK VIEREN CAMPAGNE

Een liter ad fundum in zes seconden

De drie lolploegen van VTK houden van bier. Op de graspleinen voor Alma 3 hielden *Bierfest*, *Pinokkio* en *Verzet* een opbod: Wie verkoopt het goedkoopste pintje? Gecombineerd met Pinksterse zonnestralen leverde dit een aardig publiek op.

Eric Laureys

De *red-de-stoep*-actie heeft het allerminst getroffen. Het mobiliteitsfeest wordt ruimschoots overstemd door de burens en brulboeien van *Bierfest*, *Bierfest*, *Pinokkio* en *Verzet* zijn de drie ploegen die de 'echte' ploeg van VTK (Vibe) het vuur aan de schenen zullen leggen. Het plein voor Alma 3 is 's namiddags volledig gereserveerd voor deze zogenaamde lolploegen.

Bierfest heeft duidelijk kosten noch moeite gespaard om zich berucht te maken bij de burgerlijk ingenieurs in spe. Tirolerhoedje op het hoofd en lederhosen om het middel, de kandidaten van lolploeg *Bierfest* schuwen de Beierse clichés allerminst. "We hebben ons inderdaad laten inspireren door de Oktoberfesten in Munchen", aldus coördinator Daniël. "Vorig jaar zijn we daarnaartoe getrokken. De sfeer op die grootste kermis ter wereld was onbeschrijfelijk. Ons grootste programmapunt bestaat er dan ook in om volgend jaar met VTK in groten getale naar ginder te trekken om ons in de zuipkunst te vervolmaken."

PAALDANSACT

De andere twee lolploegen komen iets minder groots uit de hoek. *Pinokkio*, de ploeg van de fakbar, houdt het bij twee gratis vaten en een frietkraam. *Verzet* komt origineler op de proppen met een paaldansact door de soulmate van Vlaamse Beierse Tanja Dexters,

een obliagaat nummertje langs de paal kronkelen. Interessanter is het vervolg: de drie lolploegen nemen het tegen elkaar op in een paaldanscompetitie. Ruben, een geflopte burgiestudent, blijkt nog steeds immens populair, want hij wordt door het publiek het podium opgeschreeuwd. Meermaals wordt ook een zekere Theo naar voren gevraagd. Theo, een klein oud mannetje met een glas teveel op, laat zich gewillig de paal inhijzen. Groot is onze verbazing als blijkt dat Theo een professor wetenschappen op emeritaat is. Sinds zijn pensionering duikt hij regelmatig op in de fakbar en zelfs op VTK-reizen.

CORNETTO

Later op de middag is het bier bij *Bierfest* voortijdig op. De absolute bodemprijs van tien cent per flesje is daar niet vreemd aan. Nieuwe bakken worden aangesleept en een prijsverhoging met twintig cent is het gevolg. Tapper Matthias verklaart de lage prijzen: "Eigenlijk willen we het liefst alles gratis weggeven. Maar om stupide verspilling tegen te gaan vragen we toch een symbolisch bedrag. Van VTK kregen we 500 euro voor deze festiviteiten als we een goed plan konden voorleggen. Het enige doel van dit zonovertogen feestje is de studenten uit Heverlee voorzien van een leuke namiddag."

Naast hectoliters bier wordt er ook stevig wat afgelikt. De cornetto's aangeboden aan tien cent zijn een absoluut schot in de roos bij het warme weer. Naar verluud heeft *Bierfest* elke cornetto die Heverlee rijk is opgekocht. Het decadent aandoende lolploegenfeest wordt opgeluisterd door een decadent aandoend record. Jelle van de ploeg *Pinokkio* speelt het klaar om in amper 6,2 seconden een hele liter bier door zijn keelgat te jagen. Indrukwekkende anatomische prestatie, des te meer omdat de andere ereplaatsen een tijd van vijftien seconden en meer nodig hebben.

SLOTAVOND INTERFACULTAIR THEATERFESTIVAL

Een ontplofte afwasmachine

De afgelopen weken brachten elf kringen en een kringtoneel. Donderdag 8 mei werden zij daar (eventueel) voor beloond met een prijsuitreiking en receptie.

Bo Vanluchene

Dit jaar deden maar liefst elf kringen mee aan het Interfacultair Theaterfestival en bovendien was er de opening van de nieuwe zaal, De Koelisse. Dat De Koelisse zich onder Alma 3 bevindt, was geen voor de hand liggende keuze. Zo verloor studentenkring Wina haar vroegere surrogaat-fakbar door deze verbouwing tot theaterruimte en broodjeszaak. Bovendien bevindt Alma 3 zich in Heverlee, terwijl de meerderheid van de aan het festival deelnemende kringen gewoonlijk gevestigd zijn in Leuven zelf. Al zijn er ook alternatieve zalen, bijvoorbeeld de Soetezaal van kunstencentrum STUK.

OSCARS

Dat de prijsuitreiking van de Fluwelens Flosjen — oscars op studentenmaat — plaatsvond in De Koelisse, leek echter een organisatorische fout. Het zaaltje is weliswaar groot genoeg om het publiek van één voorstelling plaats te bieden, maar op een massa hoopvolle acteur-vrijwilligers en geïnteresseerden is het niet voorzien. De uitreiking zelf was een weinig gevarieerde opeenvolging van kleine speeches door juryleden. Zij hielden de spanning er gelukkig vakkundig in en zorgden voor een goede interactie met de twee muzikanten, die sfeer en humor brachten. Verder was de avond weinig opgefleurd: geen filmpjes, geen optredens, weinig theateraal gedoe



(persfoto)

— dat nochtans voor een keer geoorloofd zou geweest zijn.

DRANK

Juryvoorzitter Hendrik Van Eycken maakte zich met zijn opmerkingen over het niveau weinig populair en leek zich bovendien ietwat te ergeren aan de dames die de organisatie en presentatie op zich genomen hadden. Ze waren wel erg betrokken, wat je kon merken aan de gerichte en geïnformeerde vragen die ze stelden aan de winnaars. Toch deden ze het niet altijd even goed en maakten

ze zelfs een catastrofale fout door in hun bedankingen domweg de vrijwilligers van LOKO (de Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie) te vergeten. LOKO Cultuur heeft er nochtans ook veel tijd en vooral geld in gestoken: de receptie na de uitreiking alleen al kostte volgens de wandelgangen het absurde, veel te hoge bedrag van 1000 euro. Ironisch genoeg kwam de receptie enigszins in gevaar nadat een afwasmachine van Alma ontploft was — deze stond immers naast de ingeslagen drank. Meer budget had overigens besteed mogen worden aan hapjes. Maar dat zijn peanuts.

Zoals gewoonlijk was geen enkele kring tevreden na de uitreiking. Politika kon maar een van zijn zeven nominaties verzilveren, namelijk die van Beste Regie. De kringen Historia en Wina en het toneel van de buitenlandse studenten, Janus Theatre, visten naast het net. Deze laatsten hadden één nominatie, Beste Acteur, en deze arme anderstalige man stond dan ook recht toen hij zijn naam hoorde afroepen. Helaas betrof het een herhalen van de nominaties en was het uiteindelijk Bert Vandecasteele van Pedagogie — tevens grote winnaar van de avond met 'beste stuk' — die met de eer lopen. Veel spannends is er verder niet gebeurd, maar één ding verenigde al deze moedige en enthousiaste vrijwilligers: wijn op de receptie. En de ontplofte afwasmachine.

Winnaars

Beste Teaser: *NFK*

Beste Affiche: *NFK*

Beste Muziek: *Alfa*

Beste Kostuum: *Babylontoneel*

Beste Omkadering: *KULAK*

Beste Vormgeving: *Katechetika*

Beste Actrice: *Chrisje Putmans (Alfa)*

Beste Acteur: *Bert Vandecasteele (Pedagogie)*

Beste Regie: *Politika*

Beste Stuk: *Pedagogie*

AANSTORMEND TALENT: CHARLOTTE VERDIN

Appartementsgebouw met hokjes

Elke week duikt Veto in de Leuvense visvijver van jonge beloftes en laat hen aan het woord over hun kunstvorm en inspiratie. Dit keer gaat onze aandacht uit naar talent Charlotte Verdin, die verschillende prijzen rond woord- en tekstperformance op de kop wist te tikken.

Kim Van de Perre

Veto: Je hebt bij de wedstrijd van de Kunstbende in Leuven de eerste prijs gewonnen in de categorie 'TXT on stage'. Wat houdt dat in?

Charlotte Verdin: «Wanneer je op het podium stapt wordt er eerder tekst gebracht dan dat er puur sprake is van toneel. Iedereen brengt wel iets van zichzelf, en 'acteert' in zekere zin nog, maar het is geen vereiste zelf in een rol te kruipen. Terwijl je bezig bent kan je over de personages en de scène zelf vertellen in plaats van het uit te beelden. Het is eigenlijk een mix van toneel en tekst, waarbij je zelf ziet wat je doet. Ik denk dat TXT on stage wel aan het opkomen is, ik hoor de laatste tijd meer en meer dat het georganiseerd wordt op kleine festivalletjes en dergelijke.»

HOKJES

Veto: Jouw winnend stuk heet *Ochtendritueel*. Waarover gaat dat?

Charlotte: «Het gaat over een oude man die in een groot flatgebouw woont. Het moment waarop hij elke ochtend zijn post gaat uithalen, dat is voor hem zijn grote passie, zijn absolute summum.»

Veto: Van waar haalde je je inspiratie voor dit



(persfoto)

verhaal?

Charlotte: «Dichtbij de Delhaize in Heverlee staat een erg groot appartementsgebouw, waar ik vaak langs fiets. Dan vind ik het heel leuk om al die ramen te zien, en te weten dat daarachter allemaal verschillende mensen zitten, stuk voor stuk met hun eigen leven. Ik vind het een interessante gedachte dat er pakweg 500 mensen elk in een 'hokje' wonen, allemaal met eigen unieke ervaringen. Het gevoel dat ik bij die 'hokjes' heb, krijg ik ook wanneer ik in de hal van zo'n gebouw al die postbussen zie. Het was

niet het geval dat ik zocht naar een onderwerp, me afvroeg "Wat ga ik nu schrijven?", het kwam gewoon in me op en als ik eenmaal bezig ben met schrijven kom ik steeds verder en verder.»

ZAND

Veto: Hoelang ben je hier al mee bezig?

Charlotte: «Ik doe nu al 6 jaar toneel aan de academie, met TXT on stage ben ik vorig jaar ongeveer begonnen. Ik schrijf wel al van toen ik een jaar of zeven was. Toen ik

klein was had ik allemaal notaboekjes met allerlei verhaaltjes in.»

Veto: Ook in de categorie 'Ontwerpen' behaalde je de eerste prijs bij Kunstbende. Wat heb je hiervoor gemaakt?

Charlotte: «Je moest iets ontwerpen, een voorwerp, wat heel breed geïnterpreteerd kan worden. Sommigen maakten een kledingstuk, anderen ontwierpen dan weer iets dat je kan ophangen. Wat ik gemaakt heb, is eigenlijk ook gelinkt aan het thema van het appartementsgebouw. In zo'n flats zie je vaak van die blinkende asbakken met zand in. Ik heb dan een aantal bakken, opgevuld met zand, achter elkaar geplaatst op een

“Kleine veranderende details, net als mieren die krioelen over de grond”

lijn, met allemaal foto's in. Op elke afbeelding staat hetzelfde, maar toch is er een minuscule detail dat anders is in de volgende foto. Je kan eigenlijk het verloop van de hele dag zien op de foto's. Van ver is het dus een overgang tussen dag en nacht, een zonsopgang en als je dichterbij gaat kijken, ontdek je allemaal kleine, veranderende details, net als mieren die krioelen over de grond.

LITERAIRE PRIJS BABYLON

"Josef Fritzl intrigeert mij"

Voor de derde editie van Babylon's Literaire Prijs werd naar goede gewoonte gekozen voor de intieme sfeer van de Centrale bibliotheek. Proclamaties werden afgewisseld met een lezing van Saskia De Coster en een optreden van Buurman.

Els Dehaen

Bij het welkomstwoord van organisator Jan Steurs blijkt dat we niet lang genoeg nagedacht hebben over onze plaatsen: zien wat er vooraan gebeurt, is niet altijd eenvoudig. Dus laten wij ons maar leiden door de zoetgevooisde stem van Kurt van Eeghem, die de genomineerden nog wat extra onder druk zette door te wijzen op roemvolle voorgangers zoals Erik Spinoy en Anne Provoost.

Met 118 inzendingen, twee meer dan vorig jaar, zit literatuur in de lift, aldus Van Eeghem. Of dit iets te maken had met de twee Hugo's in de jury (*Hugo Brems en Hugo Bousset, red.*) in relatie met de recent overleden Hugo aller Hugo's, Hugo Claus, wist hij niet te zeggen. Een minuut stilte leek hem dus wel gepast. Twee seconden later had die minuut stilte echter lang genoeg geduurd.

Vervolgens is het de beurt aan Saskia De Coster, volgens sommigen een *lookalike* van

Tamsis Greig, die in 1999 zelf de Literaire Prijs won. De verwachtingen waren dus hooggespannen. Helaas werden die verwachtingen alerminst ingelost. In plaats van zelf iets te vertellen stond een moderator in voor het verloop van het gesprek. Het resultaat waren saaie, voorbereide vragen, met weinig verrassende antwoorden. Eigen vragen mocht je niet aan Saskia zelf stellen, maar moest je sms'en. Daaruit maakte ze dan een selectie. Niet dat dat nodig was, want we kregen enkel een SMS van Helga Brems te lezen.

Schrijven doet Saskia De Coster al sinds ze een baby is — en neen — ze doet niet meer dan schrijven alleen, zo zegt ze zelf. Ook is ze zeer geïntrigeerd door Josef Fritzl (*de Oostenrijker die zijn dochter en drie kinderen die hij met haar kreeg jarenlang in een kelder opgesloten hield, red.*). Haar volgende boek zal dan ook niet toevallig over de dood "of zo" gaan.

ULANBAATAR

Het schrijfproces is voor Saskia De Coster altijd gelinkt aan een grootstad. Zo schreef ze *Eeuwige Roem* in New York. Voor haar nieuwe boek denkt ze aan Mongolië, bij voorkeur de hoofdstad Ulaanbaatar. "Echt een héél saaie stad", zo weet Kurt Van Eeghem ons te vertellen, "Saskia De Coster zal zich er wel thuis voelen". We konden het zelf niet beter zeggen.

Drie kwartier later was het dan, na de proclamatie van de winnaars poëzie, eindelijk de beurt aan Buurman, het muzikale intermezzo. Zij brachten beklijvende Nederlandstalige pop, maar deden dit wegens tijdgebrek veel te kort. Jammer, want wij hadden de toetsenist annex klarinettist annex accordeonist graag nog wat langer aan het werk gezien. De zanger bleek ook een winnaar van de Literaire Prijs te zijn, wat je nog kon horen in zijn mooi verzorgde teksten.

De reacties op deze literaire avond waren unaniem positief: "In vergelijking met vorig jaar een heel gevarieerd en beter programma", aldus viervoudig Literaire Prijs-winnares Bo Vanluchene. Jan Steurs, organisator en recent verkozen vice-preses Babylon: "Ik denk dat ik mag terugkijken op een geslaagde avond. Natuurlijk kan het altijd beter, en daarom zullen wij zoals elk jaar alles grondig evalueren. Zo waren er dit jaar al veel meer inzendingen uit de Universiteit van Gent, maar moeten we ook studenten uit Antwerpen, Brussel en andere universiteitssteden aanmoedigen. Ook hogescholen moeten betrokken worden."

Winnaars:

Poëzie: 1. Elke Desanghere 2. Bo Vanluchene 3.

Helene Cosyn

Proza: 1. Bo Vanluchene 2. Ellen Cleynhems 3.

Roel Lauwers

ze lag daar in haar lakens
vol van dingen die ze niet had kunnen weten maar ook
en vooral van wat ze gezien had toen ze
's morgens gordijnen en deuren had open gedaan
teveel had binnen gelaten

de muren barstten niet uit hun voegen
hun hoeken lieten zich willoos aaneenrijgen
wanneer er enkel ruimte is hoeft het ook niet
stappen te zetten naar de openstaande kastdeur
om ze te sluiten

rokken en broeken mogen met elkaar praten
ze houdt er zich wel buiten zodat ze kunnen
doen alsof er nog zoveel te gebeuren staat
nadat ze het raam had gebroken in scherven
en zo de vloer in meer dan
alleen haar voeten had laten snijden

ik heb geen zin in het verbeteren
van dagen die ik al in strepen heb getrokken
spijt bengelt aan de rand
als ik het deksel dichtklap ligt het bij het afval

de snijplank heeft haar dienst bewezen
ze zit in de gootsteen en laat de lekkende kraan begaan
ik denk aan tellen
nog zoveel druppels voor ik je nooit meer zie

ze had hem vaker zo gezien
en telkens gestreeld
alsof de ramen zouden openen
gevroren langs de lijnen barsten

maar nu leek het of hij haar achterliet
en zij zocht in zijn jaszakken
naar resten van vroeger en omhelzingen
tussen weggesleten stof

met de sneeuw liep zij naar buiten
na wat ze in zijn handen had gezien
meren van zoveel minder

ITF: JANUS INTERNATIONAL THEATRE: JACKSON IV

Aan absurditeit geen gebrek

Neen, Jermaine, Michael, Jackie of Tito Jackson hebben we niet op de planken zien staan. Marlon was wel aanwezig, maar dan in de gedaante van een wel erg enthousiaste Italiaan.

Els Dehaen

Jackson IV vertelt het verhaal van een ambitieuze zoon en dochter, een uitgebluste vader en een moeder die nu en dan een sterk staaltje *luchtstrijken* ten beste geeft. Kortom: alle ingrediënten voor een knotsgek internationaal avontuur. Internationaal, want reeds voor de aanvang van het stuk was het duidelijk dat we hier niet te maken hadden met een doorsnee kringtoneel. De gemiddelde toeschouwer leek veel meer *Pan-gaea* dan pakweg Fakbar Letteren te frequenteren en naast een talrijke opkomst van Politika-, Historia- en NFK-acteurs bleek slechts een minderheid het Nederlands machtig.

TUPPERWARE

Wanneer we dan een vluchtige blik op de Bühne werpen, blijkt deze prima verzorgd. Het

mini-interieur lijkt zo uit IKEA geplukt en is dat waarschijnlijk ook. Een *Expediet*-boekenkast, zo ziet ons kennersoor.

Een eerste luik heeft een hoog *Wie van de drie*-gehalte wanneer het publiek als applausmeter interactief mag deelnemen in de zoektocht naar Marlons vader. *Aggressive Harry* en *Happy Fred* krijgen een beleefd applaus, maar het is *Depressed Ernest* die Marlon's vaderlijke te verduren krijgt, al lijkt hij dat niet aan zijn hart te laten komen.

Doorheen de verhaallijn verblijden vier TV's en een groot scherm ons te pas en te onpas met zelfgemaakte filmpjes. Vaak missen deze echter een plot en nog vaker zijn ze langdradig. Zo ontgaat ons wat er zo grappig is aan tupperware-dozen. Wanneer ze deze als hoofddeksel gebruiken en een dansje inzetten, is dit ook voor ons best vermakelijk, maar aan het bulderlachen van enkele toeschouwers lijkt dit ons toch vooral een *inside joke* te zijn.

Het gebeurt trouwens wel vaker dat een sketch meer weg heeft van een geniaal, maar weinig uitgewerkt idee, wat ons doet denken aan onze eigen pogingen tot theater aan de middelbare school. Waarmee we niet gezegd willen

hebben dat ze er niet over hebben nagedacht, want de filmpjes, de aangepaste muziek en de algemene omkadering geven toch een duidelijke reflectie over het medium televisie aan. Al was die reflectie soms te lang.

Toch is *Jackson IV* bovenal erg grappig. Gecharmeerd door het Engelse accent van menig acteur, het feit dat ze constant nodeloos heen en weer kruipen en de 'buitenlandse' filmpjes die zo overduidelijk in de Diestsestraat en omstreken ingeblikt zijn, vergeven we hen hun overacting. Meer nog, we beginnen er van te houden. Dat ze naast hun ingestudeerde tekst ook kunnen improviseren, bewijst de Italiaan die Marlon vertolkt wanneer zijn snorretje valt.

Ook aan absurditeit geen gebrek. Zo levert een Japanse in bijpassende judo-outfit "Japanse" gebarentaal, wordt er ingehakt op een Ie-jooknuffel en eist recyclage een tragisch slachtoffer.

Al bij al was *Jackson IV* zeker het bekijken waard. Wie na de pauze de zaal verliet, en dat waren er niet weinig, had ongelijk. Al had Janus International Theatre dat zelf kunnen vermijden door het stuk ietwat korter te maken.



Filmfirmament

In memoria di me

"Ik vind het wel anders dan anders," luidt de raak geformuleerde reactie achter ons bij de eindgeneriek. Toch kon het contemplatieve *In memoria di me* de balorige studenten in het publiek twee uur lang stil houden. *Faut le faire*.

Simon Horsten

'Stilte' is overigens het kernwoord van deze trage maar trefzekere film: geen woord Italiaans klinkt overbodig, geen dialoog zinloos. Voor tuitende oren zit je hier aan het verkeerde adres. Het is niet de eerste prent met weinig tekst, trage beelden en veel herhaling (wij herinneren ons menige Japanse slaapstimulus) maar het is wel een van de enige die zo'n spanning weet op te bouwen. Zo veel mysterie kan handhaven zonder ongeloofwaardig te worden. De kijker blijft, kijkt en luistert. Niet voor niets werd Saverio Costanzo gelauwerd als beste regisseur op het Filmfestival van Gent.

Het verhaal ontleende Costanzo aan Furio Monicelli's autobiografische boek 'Il gesuita perfetto', de perfecte jezuïet: de knappe jongeman Andrea verlaat de wereld en treedt in in een jezuïetenklooster, waar hij novice tussen de novicen wordt. Van de ene dag op de andere draagt hij het keurslijf van de orde en begint hij aan een lange, weinig gevarieerde periode van opleiding, bidden, contemplatie en stilte.

Andrea ziet gauw dat hij niet de enige is die veeleer door de onttrekking aan de echte wereld dan door de liefde van God wordt aangetrokken tot het Venetiaanse klooster en het priesterschap. Maar de strakke discipline en de strenge *padres* maken onderlinge toenadering tussen de novicen onmogelijk. In de stilte en de lange, imposante kloostergangen weet Saverio Costanzo echter met een feilloos gevoel voor timing een spanning op te bouwen die doet vergeten dat we steeds opnieuw gelijksoortige shots zien.

De schaarse gesprekken en preken die worden uitgesproken zijn kraakhelder geformuleerd en verbazingwekkend rationeel: je hebt niet meteen het gevoel naar een religieuze film te kijken. Soms brengen de zachte mannenstemmen een kille rilling teweeg. "Waarom liegt u, eerwaarde," vraagt Andrea aan de *padre maestro*. "Omdat het juist is."

Een vaak terugkerend beeld is dat van mannen die door de hoge, brede gangen wandelen. Overigens zijn de vrouwen die in de film passeren op een geamputeerde hand te tellen, maar zelfs dat stoort niet. Intrigerend is het hoe de kloosterlingen zich door en naar hun leefruimtes begeven. Niemand kijkt om, alles wat zich niet recht voor hen bevindt, is verdacht maar onbelangrijk. Je gaat pas in de fout als je benieuwd bent, als je rondom je heen kijkt, als je je ogen laat primeren op je ratio. Als je anderen aankijkt en iets van hen denkt. "Jij oordeelt," zegt iemand tegen Andrea, en het klinkt als een onbarmhartige veroordeling.

In memoria di me is een film die zich niets aantrekt van enige publieksmaak. Wie echter bereid is zich te laten verrassen, kiest met deze film voor enkele uren ingehouden adem en zuinig gemaakte prachtcinematografie.

Steekkaart

Regie: Saverio Costanzo

Cast: Christo Jivkov, André Hennicke, Filippo Timi, Marco Baliani.

Duur: 115'

Release: 14/05/08

Kort: Het galmt in een klooster en daar wil je twee uur lang naar luisteren.

studio
L E U V E N

TIMESBOLD STELT 'ILL SEEN ILL SONG' VOOR

"Mijn telefoon wordt afgetapt"

Met zijn soloproject Whip speelde Jason Merritt vorig jaar in het voorprogramma van Great Lake Swimmers. Binnenkort is hij terug in Leuven met Timesbold — dezelfde stijl maar meer band.

Christoph Meeussen

Jason Merritt: «Ik weet niet of er echt een verschil is tussen het soloproject en de band. Het heeft vooral te maken met het soort liedjes. Dat is niet iets dat ik van te voren vastleg, maar wat de songs zelf opleggen. Vaak schrijf ik dingen die ik niet aan de band wil geven, gewoon omdat ze er niet voor gemaakt zijn. Zo zijn er sommige te sterk of te simpel om ze met de band te spelen, dan speel ik ze liever solo. En omgekeerd natuurlijk.»

«Met het laatste album zijn we wat helderder gegaan, iets dat wellicht nodig was. Ik kreeg steeds veel *shit* over me, omdat ik te duister zou zijn. Dat terwijl er maar zes donkere liedjes of zo opstaan. De rest is dat echt niet. En ik vertel grappen tijdens de show!»

Veto: Met titels als 'All Readymade' en 'Recover Ring' zorgen jullie inderdaad voor een streepje humor.

Merritt:«Inderdaad, dat is erg belangrijk. Maar het blijft veelal zeer subtiel. Kleine taferele en grappige lijntjes erin steken, de alledaagse zaken aandacht geven. Ik til er mezelf mee omhoog. Zo herinner ik me bijvoorbeeld de show met Mr. Ed, met een pratend paard. De titelsong begint met 'A horse is a horse', enzovoort. Ik heb het maar ergens in een liedje gestopt. Misschien wil iemand er aandacht aan geven, misschien ook niet.»

PAARDENGEBIT

«Ik denk dat ik paarden gewoon grappige beesten vind. Maar ze kunnen ook geluk



(foto Christoph Meeussen)

geven. Enkele dagen geleden werd er in onze toerbus ingebroken en werden enkele dingen meegenomen. Een paardengebit dat op een stukje hout was gevezen en op het dashboard of zo stond, hebben ze laten staan. Ik zet het nu altijd op mijn versterker.»

"Paarden zijn grappige beesten"

Veto: Vanwaar ook de reuzehaan op de cd-hoes?

Merritt: «Dat had ik gedroomd. In die droom zag ik een stad waarin alles en iedereen plots bevroren was. Alles stond stil, buiten die haan die zijn hoofd er stond af te kraaien, in een poging om iedereen wakker te maken. Ik vertelde het aan een vriend en die maakte er een

liedje van.»

Veto: Timesbold gebruikt steeds erg veel instrumenten. Is dat jullie visitekaartje?

Merritt: «Ik vind het interessant om te zien hoe je verschillende soorten instrumenten van verschillende culturen kan samenvoegen waardoor er een soort subtekst ontstaat. Door bijvoorbeeld een pijporgel en een harmonium te combineren, krijg je een religieuze en culturele subtekst die samenkomen. Dat is een wonderlijke ervaring.»

Veto: "This is not your typical band," zegt u op de website. Een boude uitspraak?

Merritt: «Je moet daar niet veel achter zoeken. We zijn gewoonweg geen echte band. We leven helemaal niet bij elkaar in de buurt. De andere leden heb ik bijvoorbeeld al twee jaar niet meer gezien. Repeteren doen we ook al niet. Eigenlijk is het enige wat we samen doen het opnemen.»

Veto: Even dachten we dat het een statement was tegenover bands als "The Polyphonic Spree."

Merritt: «Die sekte, bedoel je? (lacht) Nee, niet dat we tegen iemand in willen gaan. Het is gewoon de waarheid. Deze details van onze bio zijn grappig. Het is gewoon interessanter de waarheid te vertellen dan ons voor te doen alsof we een groep zijn die in de kelder drinkt en plezier maakt.»

«Het geeft ook een andere spanning. Je merkt ook de verschillende invloeden van de andere leden. Onze bassist bijvoorbeeld is erg veel bezig met avant-garde jazz. Als we opnemen, komen er totaal andere mentaliteiten samen, en dat is heel verrijkend.»

Veto: U coverde ooit Dylans 'Masters of War'. Hoe belangrijk is politiek voor u?

Merritt: «Het is belangrijk als het mijn leven beïnvloed. Ik probeer een verantwoordelijk persoon te zijn. We speelden dat lied toen de V.S. tijdens onze tournee Irak binnenviel. We wilden even duidelijk maken waar we stonden. Ik hou immers niet erg veel van de V.S. of van deze president.»

TELEFOONTAP

«Tijdens een interview zou ik trouwens ooit gezegd hebben dat, als ik de kans had, de *motherfucker* wel zou kunnen vermoorden. Ik herinner me niet meer zo goed dat ik dat gezegd heb, maar ik weet wel dat ik voor zo'n uitspraken in de V.S. in de gevangenis kan belanden. Niet veel na dat interview ben ik wel wat vreemde klikjes aan de telefoon beginnen horen. Ik vermoed dat ze me in het oog houden. Met mijn zware baard is dat misschien niet onterecht (lacht).»

Timesbold stelt op 20 mei het nieuwe album voor in het STUK. Het voorprogramma wordt verzorgd door Toman

TSJECHOV IN LOVE

Klucht van de bovenste plank

Tsjechov in Love is een melodrama. Daar hadden wij grif gif op ingenomen. Niets is minder waar. Na een ietwat aarzelend begin heeft het publiek door dat dit stuk een klucht is van de bovenste plank. Het viertal ontlokt haar toeschouwers aan de lopende band gegrimnik en vaak luide lachsalvo's. Hoe dan?

An Moerenhout & Eric Laureys

Tsjechov in Love vertelt vier typisch Russische verhaaltjes van de hand van de klassieke toneelgrootmeester Anton Tsjechov. Elk verhaaltje bestaat uit slechts één scene. Het geniale aan Danny Timmermans' bewerking is dat deze scènes kriskras door elkaar gespeeld worden. In het midden van een stukje schettert er kozakkenmuziek door de zaal en naadloos wordt ingepikt op de volgende scene.

FC DE KAMPIOENEN

De voorstelling is enorm plastisch. Toneel wordt bijna poppenkast. Eén attribuut, een andere houding of stemgeluid maakt van de acteurs een volledig andere persoon. Jenne Declair is een meester in het neerzetten van een Russisch simpel choleriek mannetje met een goede inborst. Machteld Timmermans is mede door haar zwanger buikje geloofwaardig als de kloeke huisvrouw die al zingend en slagend een bankdirecteur geld aftroggelt.

Het kwartet heeft niet gepoogd dit stuk

te vertalen naar het Vlaanderen van vandaag. Integendeel, het taalgebruik, de kostuums, de muziek en vooral de gesticulering met armen en benen geven de toeschouwers de waan zich in het peluche van een Moskous cabaret genesteld te hebben. Dit is uiteraard niet in de laatste plaats te wijten aan de dankbare tekst van Tsjechov. Aan de hand van simpele woorden en spitsvondige humor vergroot hij kleinschalige relatieproblemen uit tot esthetisch verantwoorde kolder. Daar waar FC De

"Liever een negatieve, maar goed onderbouwde dan een positieve, niet beargumenteerde recensie."

Kampioenen falen, slaagt het theatergezelschap *Het Ongerijmde* met glans: een goede volkse klucht opvoeren. Maar dan zonder het gevoel te hebben dat je zelf veel beter kan.

Ook Danny en Machteld Timmermans geven toe dat de tekst van Tsjechov een erg dankbaar stukje proza is. Te midden van hun prachtige tuin, een oase van rust te midden van het hectische stadscentrum, geven zij onomwonden hun visie over de ruwheid van de Russen en de mensenkennis van Tsjechov.

Danny Timmermans: «Russische auteurs bezitten een ruwe eerlijkheid en dat verwerken ze in hun verhalen. Tsjechovs personages zijn bijvoorbeeld erg goed uitgewerkt, met veel oog

voor anderzins karaktereigenschappen.»

Machteld Timmermans: «Tsjechov heeft het zich tijdens zijn leven vaak beklaagd dat zijn verhalen altijd verkeerd werden geïnterpreteerd. Iedereen benaderde ze te dramatisch waardoor ze in zware stukken werden omgezet. Maar wij benaderen het stuk helemaal anders, op een erg komische manier.»

Veto: Hoe selecteren jullie de verhalen die jullie wensen te spelen?

Machteld: «De keuze voor een verhaal vloeit voort uit onze interesses en uit de actualiteit. Enerzijds gebeurt het op een zeer intuïtieve, bijna toevallige wijze, anderzijds houden we rekening met actuele thema's. In ons eerste toneelstuk speelde macht zo een belangrijke rol en nu staat de liefde centraal. Vanaf het moment dat we ons een beeld kunnen vormen bij een verhaal, zijn wij aan het werk. Ons volgende stuk — het Middeleeuwse Marieke van Nijmegen — is ook op deze manier ontstaan.»

Veto: Wordt jullie gezelschap gesubsidieerd?

Danny: «We zijn van plan om in de toekomst een subsidieaanvraag in te dienen, maar voorlopig nog niet. Het is niet zo gemakkelijk om als nieuw gezelschap subsidies te krijgen, zelfs voor bestaande gezelschappen blijft het moeilijk.»

COMMERCIEEL

Machteld: «Het verschil tussen een gesubsidieerd en een niet-gesubsidieerd gezelschap is de vrijheid die je hebt als acteur. Een niet-gesubsidieerd gezelschap moet rekening houden met de commerciële implicaties van een toneelstuk. Je voorstelling moet winst maken,

anders kan je de boeken sluiten. Bij een gesubsidieerd gezelschap kan je veel meer experimenteren en met meer mensen werken. Als je daar verlies maakt op een voorstelling, vang je de subsidies dat wel op.»

Danny: «Daarvoor is de keuze van *Het Ongerijmde* voor klassieke verhalen wel een dankbare keuze. Er bestaat sowieso een publiek voor en mensen herkennen snel de stukken.»

Veto: In *Tsjechov in love* spelen jullie een koppel, maar ook in het echt zijn jullie een koppel. Hoe ervaren jullie de samenwerking met elkaar?

Danny: «Op een erg positieve manier. Het fijne is dat we vaak samenzijn en dat we op elk moment van de dag met elkaar over het stuk kunnen praten: tijdens het eten, tijdens de afwas of zelfs in bed. Als er één van ons twee iets te binnen schiet, kunnen we er met de andere direct over discussiëren.»

Machteld: «Je begrijpt van de andere ook hoe dominant de job is en hoe ingrijpend ze is op je leven. Je staat naakt op het podium in die zin dat toneelspelen iets erg persoonlijks is. Je geeft jezelf bloot aan heel wat toeschouwers en als je dan negatieve commentaar krijgt, kan je dat wel hard raken. Op die momenten is het fijn dat je die gevoelens met je partner kan delen.»

Danny: «Omgaan met kritiek leer je wel met de jaren. In het begin raakten negatieve recensies ons dieper dan nu. Ik vind het vooral belangrijk dat een recensie onderbouwd is, dat er genoeg argumenten worden gegeven om de mening van de auteur te staven. Liever een negatieve, maar goed onderbouwde, dan een positieve, niet beargumenteerde recensie.»

Kort Cultuur

Veto trakteert

Soms trakteren we op een avondje Gorki, een andere keer geven we tickets weg voor een theatervoorstelling van Dimitri Leue. Ditmaal kan je tickets winnen voor een minder bekende naam, maar daarom is het niet minder de moeite om te mailen. Voorstelling in kwestie is het optreden van Jose James op 17 mei in Het Depot. Jose is een jonge en getalenteerde schrijver en componist uit Brooklyn. Op zijn debuutalbum *The Dreamer* gebruikt hij een jazztrio als basisbezetting, geeft hij een opmerkelijke rol aan de piano en blaast hij vooral alle critici weg met zijn rokerige stem. Het doet een beetje denken aan de zwarte muziek uit de jaren '30, maar tegelijk is het modern en bovenal goed.

De *Support act* van Jose wordt verzorgd door Christian Prommer's Drumlesson. De afterparty is dan weer een dj-set van 4hero. Ze brengen drum 'n' bass, beatcore en toch nog jazz en soulvolle melodieën. Dit alles is deel van het eindfeest van muziekcentrum Het Depot, genaamd SummerBreak, dat doorgaat op 16 en 17 mei. Wil je meefeesten? Stuur een mailtje naar traktatie@veto.be. Wie weet sturen we wel een duoticket terug.

Meer info over SummerBreak op www.hetdepot.be

Skaten is kunst

Heb je skaten nooit mooi gevonden? Nu misschien wel. De Amerikaanse Mark Rivard stelt van 16 tot 31 mei zijn skateboards tentoon in Carhartt shop in Leuven (Bondgenotenlaan 128). Ooit maakte Rivard met enkele stiften en een skateboard zijn eerste werk. Lokale skateboardshops reageerden toen laaiend enthousiast en begonnen hem te sponsoren met witte decks. Niet lang daarna had hij z'n eerste *art show*, in Minneapolis. Een *deck* met berglandschap van Breckenridge ging in productie en anno 2008 steekt Mark voor het eerst de oceaan over, richting Leuven. Hij zal in Carhartt shop een hele muur onder handen nemen, alsook enkele witte decks en meer.

Meer informatie op www.markrivard.com

Jonge kunst

Op 17 en 18 mei vindt de 6de editie plaats van PREFAB, een kunstenproject waarin zowel tieners als professionelen het resultaat presenteren van enkele maanden werk. Onder begeleiding van professionele dramaturgen en coaches zijn ze tot een resultaat gekomen dat ze in het kader van een festival aan het publiek zullen laten zien.

PREFAB is een samenwerkingsproject van FABULEUS en Artforum. Deze twee organisaties geven een professioneel kader aan jonge makers door hen te stimuleren en nauwgezet te begeleiden in het creëren van theater, dans en muziek. Dit vanuit de visie dat het artistieke parcours van jonge mensen niet na een opleiding begint, maar voor iedereen op een ander punt in zijn jeugd start.

Meer info op www.myspace.com/prefab08

Oikonde

De K.U.Leuven is enkele themahuisen rijk en Oikonde is er één van. Oikonde biedt woonbegeleiding aan personen met een handicap en doet dit samen met veel vrijwilligers en gezinnen. Van dinsdag 13 mei tot en met vrijdag 23 mei hebben zij een tentoonstelling georganiseerd in 7 universitaire bibliotheken met werken van personen met een handicap. Dat is zeker een bezoekje waard — al is het maar omdat je er toevallig ook kunt gaan blokken.



AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond tussen 8 en 10

Studentenradio op het ritme van de



MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

advertentie



Berichten

Wereldkinderkamp zoekt vrijwilligers

Het Wereldkamp van Broederlijk Delen is een ontmoetingsweek voor jongeren die de toekomst van onze planeet belangrijk vinden. Een week lang komen zo'n 300 jongeren uit de verschillende uithoeken van België en de wereld samen om ideeën en ervaringen uit te wisselen rond allerlei Noord-Zuidthema's en op zoek te gaan naar alternatieven voor het reilen en zeilen van onze planeet. Dit jaar verdiepen we ons in de Indische leefwereld. Meer info hierover vind je op www.kabaal.be.

Tegelijkertijd gaat er tijdens het Wereldkamp ook een Wereldkinderkamp door voor de kinderen van de vele medewerkers die er ieder jaar weer voor zorgen dat het Wereldkamp een succes wordt. Het kamphema wordt op maat van iedere leeftijdsgroep vertaald in leuke spelen, uitstapjes en andere activiteiten.

Heb jij zin om samen met een 15tal kinderen en andere vrijwilligers op avontuur te gaan naar India? Dan is het Wereldkinderkamp misschien iets voor jou!

We zoeken enthousiastelingen die ervaring hebben in het opzetten en begeleiden van activiteiten voor kinderen (uit het jeugdwerk, monitorcursus en opleiding), die zich kunnen vrijmaken van 6 tot 12 juli en indien mogelijk, aanwezig kunnen zijn op de voorbereidende vergadering op 31 mei te Gent.

Interesse? Bel dan naar Liesbet Niveau 02/5025700 of stuur een mailtje naar liesbet.niveau@broederlijkdelen.be

KULEUGEN

Dinsdag 13 mei 2008 — jaargang 3 — 2007-2008 — nummer 24 — www.kuleugen.be

Verdwenen fotopaneel aanleiding tot revolte Letteren

Afgelopen week verdween aan de faculteit Letteren een fotopaneel van de openlucht fototentoonstelling Veto Foto. De foto's werden normaliter pas 12 mei opgehaald, maar door de dringende werken aan de Letterentuin, werd het paneel allicht verwijderd. Niemand weet echter waar het paneel zich bevindt. Volgens insiders ligt dat al lang op het stort.

Kwatongen beweren dat het fotopaneel van in het begin een doorn in het oog van het hoofd van de

Diensten van de faculteit was. "Wij wisten niet dat er een paneel zou komen, we waren dus terecht verbaasd," beweert mevrouw Borremans zelf. Verschillende professoren getuigen echter over de 'efficiëntie' van de K.U.Leuven-bureaucratie. "Volgende keer mag je alleen nog een paneel plaatsen als je een jobstudent betaalt om in de omgeving te kamperen. Maar let op: om een tent op te zetten is ook een vergunning nodig en dat is een andere dienst." De efficiëntie staat

ook voor vele andere docenten ter discussie. "Vorige week moest ik van mevrouw Borremans toelating vragen om van de ene naar de andere kant van mijn eigen gang te lopen. Op die manier kan ik niet meer werken, hoor."

Wie nieuws heeft over het verdwenen fotopaneel (zie foto) kan altijd contact opnemen met de redactie van Veto of met mevrouw Borremans.



"Voeg daar nog eens de lul van Lee Stone aan toe en je weet dat dit een topper is."

Toy

De filmwereld is ijverig op zoek naar nieuwe scripts en gaat daarvoor graag te rade bij de klassiekers. In dit rijtje past ook *Toy*, de filmische herwerking van het verhaal van Homeros. In de experimentele prent van productiehuid Wicked krijgt de geschiedenis een erg vrije bewerking, zo blijkt.

Piet Uyttebrouck

Het verhaal van de koene Griekse krijgers is verhuisd naar de kustlijn van Marokko. De film opent met een beklijvende scène waarin het vrouwelijke hoofdpersonage te paard langs de kustlijn galoppeert tot ze een mysterieuze man ontmoet. Zonder enige dialoog wordt overgegaan tot een vriendschappelijk, maar zeer lichamelijke onderonsje. De volgende scène toont de protagoniste als een dromerige en geheimzinnige vrouw. Een spel met vuur in een erg symmetrisch decor van bomen, zuilen en andere fallische symbolen typeert haar vurig doch intiem karakter. Ze legt de hand aan zichzelf met behulp van een gouden attriboot, zodat de titel van de film onverwachts duidelijk wordt.

Dat kan echter niet van de hele prent gezegd worden: daar waar het gebrek aan dialogen en klare verhaallijn de kijker het eerste halfuur nog in een mysterieuze ban kunnen slaan, krijgt de voorspelbaarheid van het beeldverloop daarna de bovenhand. Elke scène begint met één of meerdere personen die zich traag en sensueel naar elkaar toe bewegen, om daarna over te gaan tot expliciete maar smaakvol in beeld gebrachte handelingen waarmee ook onze oervaders en -moeders zich al onledig plachten te houden.

DIEREN

Desalniettemin zijn de fotografie en het camerawerk van *Toy* van hoge kwaliteit, verbluffend in zijn genre. De camera-standpunten zijn vaak creatief en duidelijk

op zoek naar visuele symmetrie. Het zijn die beelden, gekoppeld aan een rustige en verrassende soundtrack die de film recht houden.

Een ander sterk punt van *Toy* is de kostumering. De juwelen en de *toys* lijken authentiek. Zelfs de dieren (een paard, een panter en een dromedaris) zijn gepast gekleed. We zien ook nimmer een geheel naakte dame. Kledij wordt meestal als onfunctioneel en hinderlijk ervaren in dit genre, maar de licht doorschijnende sluiers en doeken in deze sterke prent dragen enkel bij aan het oosterse karakter van de film. Bij de locaties komt de oosterse architectuur eveneens ruimschoots aan bod. Jammer genoeg wordt soms onsubtiel en zonder noodzaak afgeweken van de oosterse sfeer om terug te verwijzen naar de Klassieke origine van het verhaal: een theater, slavernij en de bestorming te paard van het strand.

De enige rekvisieten die duidelijk anachronistisch zijn, overstijgen tijd en ruimte door hun universele boodschap van vrede en veiligheid: alle mannen gebruiken een condoom tijdens de penetratiegedeeltes. Het was al te makkelijk geweest om die achterwege te laten, maar door de condooms toch in beeld te brengen — niet al te expliciet, maar toch duidelijk genoeg — geeft *Toy* ook een meerwaarde aan de jongere kijker: doe het vaak, maar doe het veilig.

Steekkaart

Regie: Brad Armstrong
Cast: Lee Stone, Alexa, Dillion Day.
Duur: 89
Release: 2001
Kort: Exotisch mysterie dat je meer dan één keer wilt zien

MÉMOIRES VAN EEN EEN VOORZITTER-PRESES (4)

Afgelopen academiejaar was ik niet enkel degene die delegerde en commandeerde. Neen, ik was ook degene die het geld beheerde. Daar heb ik aanleg voor, al zeg ik het zelf. Neem nu die keer op LOKO-weekend. De avond voordien hadden we

gezellig zitten pintelieren met 's Leuvens belangrijkste studenten. 's Ochtends omstreeks zeven uur lag ik nog in bed, toen er hard op de deur werd geklopt. Of ik geen geld voor het ontbijt had? Natuurlijk wel, maar ik had geen zin om gespot te worden in

geruite pyjama met mijn lieve knuffelbeer in de armen — stel je voor dat er foto's van gemaakt werden die later op het internet zouden belanden. Aldus beval ik: "Ga buiten staan en kijk wat de hemel u schenkt." Even later dwarrelde er een briefje van 500 euro

naar beneden. Er hing een gezellige sfeer aan de ontbijttafel, al hadden mijn nederige onderdanen koffiekoeken moeten kopen in plaats van ordinaire pistolekes. Een fikse uitbrander was hun deel.

7	9					3	
				6	9		
8			3			7	6
				5			2
		5	4	1	8	7	
4			7				
6	1			9			8
		2	3				
		9				5	4

Freddy

door Sh3L14C

HOMOGEMEENSCHAP
GESCHOKT DOOR
VERBOT OP HOMOS
IN IRAN.



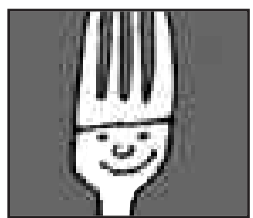
Nou...



als je voor je geloof
5 keer per dag
moet bukken in een
ruimte met alleen
maar mannen.



www.shellac.be



Menu van de week

in Alma 1-2-3

13 - 16 mei 2008

A1 = alleen Alma 1


A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2




= vegetarisch

dinsdag

Ajuinsoep	0,70
Groene groentensoep	1,80
Kippenburger met erwten en jonge wortelen	2,40
Burrito El Paso 	4,65
Cordon bleu met roquefortsaus en bonen	4,30
Zalmfilet met witte-wijnsaus, bladspinazie en gegratineerde puree	4,65
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,70
Rumpsteak A1+A3	

woensdag

Tomatensoep met prei	0,70
Heldere kippensoep	1,80
Witte en zwarte pens met appelmoes	2,40
Vegetarische lasagne 	3,70
Kalkoenrollade met roze pepersaus, witloof en oventomaat	4,30
Rumpsteak met fonduesaus, broccoli en kroketten	4,65
Koninginnenhapje A1+A3	3,30
Spaghetti bolognaise A3	2,40/2,85

donderdag

Groensoep	0,70
Heldere kippensoep	1,80
Braadworst met bloemkool in room A2+A3	2,40
Chili sin carne, bonensalade en gebakken aardappelen 	3,70
Witloofgratin A2+A3	4,30
Varkensgebraad met portosaus en Ardeense aardappelen	4,65
Koninginnenhapje A2	3,30
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,70
Spaghetti bolognaise A1	2,40/2,85
Rumpsteak A2	

vrijdag

Beierse erwtensoep	0,70
Tomatenbouillon	1,80
Fishsticks met huisbereide tartaar en en slaatje A1+A3	2,40
Varkensblokjes uit Sri Lanka met groentenrijst	4,30
Kalkoenlapje met romige kampernoeliesaus, oventomaat en wappertjes	4,65
Koninginnenhapje A2+A3	3,30
Spaghetti bolognaise A2	2,40/2,85
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,70
Rumpsteak A2	

Filmticket voor slechts 5€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg**,

(advertentie) **Justus Lipsius en pauscollege**

(advertentie)

INFODAGEN KHLEUVEN

TELKENS VAN
14.00U TOT 16.30U.

Interesse in één van deze
professionele bacheloropleidingen?

ZATERDAG 17 MEI

DEPARTEMENT GEZONDHEIDSZORG EN TECHNOLOGIE

- Bachelor in Biomedische Laboratoriumtechnologie
- Bachelor in Chemie
- Bachelor in Office Management*
- Bachelor in Toegepaste Informatica
- Bachelor in Verpleegkunde
- Bachelor in Voedings- en Dieetkunde
- Bachelor in Vroedkunde

WOENSDAG 21 MEI

DEPARTEMENT LERARENOPLEIDING CAMPUS HEVERLEE

- Bachelor in Onderwijs, Kleuteronderwijs
- Bachelor in Onderwijs, Lager Onderwijs
- Bachelor in Onderwijs, Secundair Onderwijs

DEPARTEMENT LERARENOPLEIDING CAMPUS DIEST

- Bachelor in Onderwijs, Kleuteronderwijs
- Bachelor in Onderwijs, Lager Onderwijs

DEPARTEMENT SOCIALE SCHOOL HEVERLEE

- Bachelor in Sociaal Werk

* De afstudeerrichtingen Bedrijfsvertaler - Tolk en Management Assistant vind je in Departement Economisch Hoger Onderwijs, afstudeerrichting Medical Management Assistant in Departement Gezondheidszorg en Technologie.

MEER INFO OP
WWW.KHLEUVEN.BE/INFODAGEN

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven



Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22.44.38
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 34
Nummer 24
13 mei 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Maarten 'de helft van de vrouwen op Veto verleid' Goethals

Redactiesecretaris & V.U.:

An 'onbewust mannen aangezet tot overspel' Moerenhout (adres idem Veto)

Redactie:

Lisa 'een meisje gekust' Develtere, Nathalie 'de infrastructuur van dé fak misbruikt' Hoes, Ken 'foute dingen gedaan in de Allegria' Lambeets, Roel 'Elke willen kussen' Moeurs, Bram 'een ambtenaar omgekocht' Vanoirbeek & Alexandre 'iemand gedumpt omdat ze Jeff Buckley slecht vond' Vrijhof

Medewerkers deze week:

Pieterjan 'porno gekeken op Veto' Bonne, Robin 'vies gekeken' Broos, Ruben 'binnengeslopen voor een balletvoorstelling' Bruynoghe, Thomas 'een te positieve recensie geschreven' Buysens, Els 'de deur van de keuken in 's Meiersstraat 5 afgebroken' Dehaen, Jelle 'onterecht veel zorgen gemaakt over mijn haar' Dehaen, Elke 'Roel verzocht bij mij te slapen' Desanghere, Sebastiaan 'leugens verspreid over mezelf en andere Veto-medewerkers' Holslag, Simon 'oudere vrouwen verleid' Horsten, Geert 'Veto willen overnemen' Janssen, Christine 'een hoofdredacteur van Veto gekust' Laureys, Maud 'verkeren met Lander Kennis' Oeyen, Christoph 'gedacht dat Zorha de regeringscommissaris van K.U.Leuven was' Meeussen, Ward 'grappige witte outfits aangedaan' Neyrinck, Tom 'spijt gehad dat Nathalia opnieuw bezet is' Vanbreussegem, Kristof 'slagroomspelletjes gedaan' Muylaert, Sander 'naakt in de zak een pintje gedronken' Raeymaekers, Hans 'Veto op de kosten gejaagd met Porto-rekeningen' Vandenabeele, Kris 'iemand op zijn bakkes geslaan' Vanelderden, Bo 'aan iets begonnen dat ik niet heb afgemaakt' Vanluchene, Ide 'Anneke een goede kusser genoemd' Smets & Maartje 'te veel cake gekocht op andermans kosten' Swillen

Cartoons:

Negu, Sh3L14C & Pieter Fannes

DTP:

An Moerenhout, Maarten Goethals, Christoph Meeussen & Bram Vanoirbeek

Eindredactie:

Roel Moeurs, Els Dehaen & Kristof Muylaert

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - An Vanbiervliet

alfaset@loko.be

016/22.04.66

Drukkerij:

Tuerlinck (Molenstede)

Oplage:

9000 exemplaren

ISSN-nummer:

0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro/ Buitenland: 25 euro

Overschrijven op rekeningnummer:

001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, ik heb nog nooit...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht vrije tribunes en lezersbrieven in te korten.

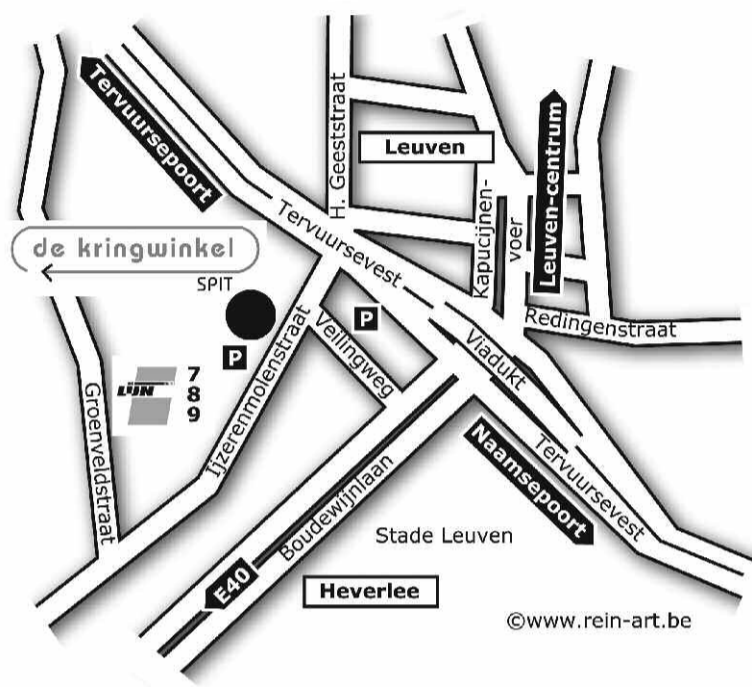
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be



(advertentie)



Radio Scorpio

Programmatie Radio Scorpio**dinsdag****Camera Obscura (19-20u):**

- Kinopolis-quiz: verslag
- Recensies en sneakverslag
- Filmtickets te winnen

De Geluidsarchitect (20-21u):

- Interview met Motek nav hun nieuwe plaat 'Port Sunshine'
- Vrijkaarten voor Motek (16 mei cd-presentatie in het Stuk)



Oplossingen

6	8	3	1	9	7	5	4	2
1	4	5	6	3	2	9	8	7
7	2	9	8	5	4	6	1	3
8	9	6	7	4	3	2	5	1
5	3	7	2	6	1	4	9	8
4	1	2	5	8	9	3	7	6
3	7	4	9	2	8	1	6	5
2	6	1	4	7	5	8	3	9
9	5	8	3	1	6	7	2	4

Dank: Lena Aspers, Greta Beckers, Christina Borremans, Marijke Daenen, An Dudaal, Myriam Evenepoel, Daniëlle Lemmens, Marijke Vananroye, Adelheid Van der Massen, Martine Vanherwegen Christa Vermeulen,...

omdat ze goede mama's zijn (en wij er niet waren op moederdag)

Medewerkers van de week:

Roel Moeurs

omdat hij een goede verliezer is

én

**Elke Desanghere
&
Bo Vanluchene**

omdat ze goede winnaars zijn

Cultuurkalender

MUZIEK

Valgeir Sigurdson + Samamidon

Woensdag 14/05 om 20u30 in STUK
Labozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

CD-presentatie MOTEK

Vrijdag 16/05 om 20u30 in STUK Labozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

SummerBreak: Arsenal

Vrijdag 16/05 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Wontime

Vrijdag 16/05, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, www.hungaria.be

SummerBreak: Jose James — 4hero — Christian Prommer's Drumlesson

Zaterdag 17/05 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

L-fêtes

Zaterdag 17/05, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, www.hungaria.be

THEATER

Dansen Drinken Betalen | Braakland/Zhebuilding

Donderdag 15/05 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

FILM

Docville

Van zaterdag 10/05 tot zaterdag 17/05 op verschillende locaties, www.docville.be

VARIA

Concerten: De Woensdagen

Van woensdag 07/05 tot woensdag 25/05 in Molens Van Orshoven, Stapelhuisstraat 13, www.braakland.be

EXPO

Kunst in de bib

Van dinsdag 13/05 tot vrijdag 23/05 in 7 universiteitsbibliotheken, www.oikondeleuven.be

Mark Rivard — Skateboard Art

Van vrijdag 16/05 tot zaterdag 31/05 in Carhartt shop Leuven, Bondgenotenlaan 128 www.markrivard.com

Gratis: Guillaume Leblon — Four Ladders

Van vrijdag 14/03 tot zondag 25/05 in STUK Expozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per mail kenbaar gemaakt worden op cultuur@veto.be!

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook op
je radio**



MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

“We consumeren onze aarde naar de kloten”

De groep bestaat bijna twintig jaar. Aan feesten willen ze niet meteen denken, want er zijn dringender katten te gese- len. Tussen het gemijmer door doet een goede grap frontzanger Luc De Vos ge- lukkig nog heropleven.

Christoph Meeussen & Bo Vanluchene

Veto: *U hebt een nieuw album uit: ‘Voor rijpere jeugd’. Rekent u zich daar nog bij?*

Luc De Vos: «Na twintig jaar in de rock-’n-roll stel je vast dat, hoewel rijp geworden, je toch eeuwig jong blijft. In die wereld kom je automatisch veel rock-’n-rollige dingen tegen. Dat zorgt ervoor dat ik een heel onbezorgd en avontuurlijk leven blijf hebben. Lawaai en muziek maken, dat wil ik blijven doen.»

LUL

Veto: *Wat is het verschil met ‘gewone’ jeugd?*

De Vos: «Wie jong is, heeft nog het recht maar ook de plicht om heel veel stomiteiten te doen — dat deed ik zelf ook. Nu ik wat rijper ben, kan ik dat toch af en toe vermijden en ben ik meer op mijn gemak, zonder daarom een saai lul te worden — hoop ik toch.»

Veto: *Wat moet u dan doen om tot de rijpere jeugd te behoren? Af en toe een stomiteit uithalen?*

De Vos: «Ik denk het wel. Ik was vroeger eigenlijk een beetje te braaf. Ik zou iedereen aanraden, zeker aan de Leuvense studenten; doe zo zot mogelijk en wil je zanger worden, word dan zanger! Vroeger heb ik te veel kansen laten voorbijgaan door te veel naar andere mensen te luisteren. Ik had mijn eigen zin moeten doen. Het leven is maar zo kort — ik ga niet filosofisch worden hé — maar je hebt gauw het gevoel dat je een kans gemist hebt.»

Veto: *Uw muziek krijgt vaak een melancholisch tintje toebedeeld. Wordt u dat niet beu?*

De Vos: «Dat verlangen naar een soort goeie ouwe tijd — die nochtans enkel in ons selectief geheugen of in onze perceptie bestaat — is een wederkerend element, maar we zingen ook over actuele onderwerpen. Eén van onze nummers gaat bijvoorbeeld over een nacht-winkel, die ‘United Kashmir’ heet. In het algemeen zou ik zeggen: 80% van onze stof is actueel, 20% gezeik over vroeger.»

POSTMODERN

Veto: *‘United Kashmir’ wordt in weinig recensies positief onthaald.*

De Vos: «Die recensenten hebben de grap niet door. Het is vooral een knipoog naar de The Chemical Brothers — voor de rest maken we zo’n muziek toch niet echt? We hebben als rockbandje eens geprobeerd postmoderne techno te maken. Of we daar in geslaagd zijn, dat doet er niet toe.»

Veto: *In ‘Stotterdaards aller landen’ horen sommigen een ecologische inspiratie.*

De Vos: «Ik ben al heel mijn leven een groene jongen, zij het geen al te actieve. Op de barricaden zal je me niet snel vinden, net zoals er geen slogans in onze muziek zitten. Maar met alle doemscenario’s die ik lees in de krant ben ik voor de eerste keer in mijn leven bang geworden. Dat komt ook omdat ik het zelf al van dichtbij heb ondervonden. Mijn vader verpachtte landbouwgronden. Die heb ik letterlijk onder het zand zien spuiten. De wereld is op die manier letterlijk en figuurlijk aan het instorten. En dat is nog maar op lokaal vlak. Kan onze aarde het nog lang volhouden met ons benzineverbruik en al onze auto’s?»

«Voor elektronische middelen ben ik ook niet zo. De hele technische evolutie, daar zie ik constant een doemscenario in. Ik ben misschien wel een pessimist, maar we consumeren momenteel toch onze planeet naar de kloten? Mijn zoon zal van mij dan ook nooit een gsm krijgen. Ik zie het nut van zo’n product gewoon niet. Uiteindelijk ben ik zo bang

geworden door al die doemscenario’s dat het eindelijk ook in mijn muziek geslopen is.»

Veto: *Artiesten moeten zo’n problemen aankaarten?*

De Vos: «Nee, dat is de taak van de politiek en van de mensen. De mensen zijn een bende egoïstische klootzakken. Maar in mijn muziek blijf ik vaak over persoonlijke dingen zingen: de liefde, de vreugde, af en toe eens

werkloos, gebuisd, niets om handen en geen lief. Ik heb het echter met veel humor en ironie proberen verwoorden.»

Veto: *Is dat anekdotische in jullie muziek bewust gedaan of geleidelijk gekomen?*

De Vos: «Ik heb nooit poëzie geschreven en lees of snap het ook niet. Mijn teksten zijn volgens mij meer verhaallijntjes met kleine korte situaties»



(foto Christoph Meeussen)

over onze ontgoochelingen. Veel politiek komt er niet bij kijken. Eigenlijk heeft de milieucrisis helemaal niets met politiek te maken. Het is gewoon de vernietiging van ons eigen nest.»

“Ik zou zeggen: 80% actueel, 20% gezeik over vroeger.”

Veto: *U maakt uw groepsnaam ‘Gorki’ helemaal waar? (‘Gorki’ is Russisch voor ‘de bittere’, red.)?*

De Vos: «Ik ben misschien ook wel al lang op vandaag, maar bitter ben ik zeker niet. In onze muziek zit overigens ook veel humor. Mia bijvoorbeeld, dat vind ik een uiterst grappig nummer, in tegenstelling tot wat velen zeggen. De eerste zin al: “toen ik honger had, kwam ik naar je toe; je zei: eten kan als je de afwas doet”: dat is toch grappig? Het gaat natuurlijk over een heel triestige situatie, die van mezelf toen ik zelf ongeveer twintig was:

Veto: *Maar om een nummer te schrijven heb je toch een soort metrum nodig?*

De Vos: «Ja, dat wel. Maar dat is niet zo beredeneerd. We maken altijd eerst de melodie, om daarna de ‘lalalalala’s’ op te vullen met wat woorden die me te binnen schieten. Zitten wachten tot er een muze komt aandragen doe ik dan niet. Ik loop gewoon rustig door de stad. Op dat vlak ben ik zeker niet arbeidsintensief.»

Veto: *Wat is uw muze dan?*

De Vos: «Bij mij is dat gewoon door de stad lopen en observeren. De dingen vallen dan vanzelf binnen. Niet zozeer door met de mensen te praten. Ik ben niet echt een sociaal figuur.»

Veto: *Maar u staat toch graag op het podium?*

De Vos: «Daar komt Freuds sublimatietheorie binnen. Wie van nature verlegen is, verdrukt dat thuis of wordt marktkramer. Mijn manier is zichtbaar om op het podium te staan en contact te maken met mensen. Ik vind het echt fantastisch om onder de mensen te zijn, maar ik hoef daarom niet te praten met de mensen. Een optreden vind ik op zich al een sociaal gebeuren.»

Veto: *Uw geliefde Gent was recent nog even*

onafhankelijk. Hebt u gespeeld op het feest van de NGA?

De Vos: «De groep wel, maar ik kon niet. Het was wel een leuk initiatief van de zoon van de burgemeester, zelf zoon van een West-Vlaamse moeder. Ik apprecieer vooral dat een grote groep mensen eindelijk eens samen kwam om te zeggen hoe belachelijk het is om niet solidair te zijn met onze Waalse, Hollandse of Marokkaanse broeders, dat soort neoconservatieve reacties zijn onbegrijpelijk.»

“De wereld is letterlijk en figuurlijk aan het instorten.”

Veto: *Maar aan een programma als de Provincie-show doet u ook gretig mee?*

De Vos: «Dat is inderdaad ook provincies tegen elkaar opzetten. Maar ik bezag het toch ook vooral als een grap. Het was bovendien een goede aanleiding om nog eens wat liedjes te zingen. *Light entertainment* van de bovenste plank was het. *Ultra-light*.»

Veto: *Internationaler dan: u zei ooit dat een Engelstalige cd jullie meteen ook een internationale doorbraak zou betekenen. Waarop wachten jullie nog?*

De Vos: «Als je in het Nederlands zingt, weet je dat je niet kan optreden in Parijs — net zoals een Hongaars liedje in Engeland ook niet meteen hoge toppen zal scheren. Maar of liedjes nu aanslaan in het buitenland of niet is niet mijn grote zorg, wel dat ik fantastische cd’s kan maken, en geweldige optredens geven. Mijn Engelstalig project *Automatic Buffalo* was overigens een leuke afwisseling toen ik het Nederlands wat beu was. Maar het heeft me ook terug frisse moed gegeven om verder te gaan in de moedertaal.»

Veto: *Je kan altijd in een verzomen taal beginnen.*

De Vos: «(zingt) “Julinissina julissi.” Of hoe gaat dat? Ik denk dat ik een van de weinige fans ben. De voorrondes heb ik niet gevolgd, maar toen ik het op de radio hoorde vond ik het wel een tof nummer, met een leuk melodietje. Al verklaart iedereen mij gek, Brusselmans bijvoorbeeld vindt het een “weerzinwekkend heksenlied” is. Ik ben een fan.»

Veto: *Gorki bestaat twintig jaar. Hebben jullie grote plannen?*

De Vos: «Het probleem is dat we zelf onze vijftiende verjaardag zijn vergeten, dus misschien moeten we eerst dat nog doen. Eigenlijk is elke dag een feest om muziek te maken. Ik hou niet van verjaardagen of Kerstmis en Nieuwjaar: dat zijn vermoeiende dagen, ik laat dat liever aan me voorbijgaan. Voor de rest proberen we gewoon verder te doen en bezig te blijven — we worden ook steeds beter. Excuses voor het *stoefen*. Voor de rest ben ik bezig aan een nieuw boek dat zou moeten uitkomen in 2009. Het gaat over een zanger van een popgroep die later kunstenaar wordt. Verder ga ik er niet op in.»

Veto: *Dus een zanger van een popgroep is geen kunstenaar?*

De Vos: «Nee, ik heb het daarnet gezegd, ik heb nog nooit poëzie geschreven en vind popmuziek nog steeds geen kunst. Ik heb me bovendien nog nooit een kunstenaar gevoeld. ‘Zanger van een popgroep’, maar daar stopt het. Muziek is een medium op zich — het is net als humor. Bijvoorbeeld Fawltly Towers: is dat kunst? Waarschijnlijk wel, maar ik heb dat nooit zo ervaren. Ik heb het enkel ervaren als een fantastisch programma waarmee ik moest lachen en waarvan ik gewoon gelukkig werd. Met muziek is het ook zo: het is fantastisch en ik word er gelukkig van. Of het dan kunst is, dat weet ik niet — het is aan de exegeten om dat uit te leggen.»